கல்கி

பொருளடக்கம்

மலர் 7 இதழ் 13 | அக்டோபர் 26 | சர்வஜித்து ஐப்பசி 10

நீலன் சிலை சத்தியாக்கிரஹத்திலிருந்து ஆகஸ்டு புரட்சி இயக்கம் வரையில் ஸ்ரீ சோமயாஜுலு பல தடவைகள் சிறை புகுந்திருக்கிறார்; பல கஷ்ட நஷ்டங்களை அநுபவித்திருக்கிறார்; பல சோதனைகளுக்கும் உள்ளாகியிருக்கிறார்.

அவை எல்லாவற்றிலும் பெரிய சோதனை எட்டயபுரம் பாரதி மண்டபத் திறப்பு விழாவை நடத்திக் கொடுக்க அவர் ஒப்புக் கொண்டபோது ஏற்பட்டது.

சுற்று வட்டாரத்தில் பச்சை மரத்தையே காணமுடியாத எட்டயபுரத்தில் அக்டோபர் மாதத்தில் திருவிழா நடக்க வேண்டும் என்று ஏற்பட்டபோது எத்தனையோ தடங்கல்களையும் இடையூறுகளையும் எதிர்பார்த்துத் தான் ஸ்ரீ சோமயாஜுலு மேற்படி பொறுப்பை ஒப்புக் கொண்டார். எதிர்பார்த்த அளவு இடைஞ்சல்கள் ஏற்படவில்லை. எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் பத்து மடங்கு அதிகமான இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டன. ஒப்பற்ற நெஞ்சுத் துணிவோடும் தீரத்தோடும் அவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீ சோமயாஜுலு சமாளித்தார்.

தூக்கமின்மையால் தலை சுற்றிக் கீழே விழும் வரையில் வேலை செய்தார். கால் ஓய்ந்து நடக்க முடியாமல் தளரும் வரையில் ஓடியாடி உழைத்தார். குளிக்கவும் சாப்பிடவும்கூட நேரமின்றிப் பாடுபட்டார். அந்தரங்க நண்பர்கள் பேச்செல்லாம் எரிந்து விழக்கூடிய அளவுக்கு உழைத்தார். இப்படியெல்லாம் இணையற்ற தொண்டு செய்து, பாரதி மண்டபத் திறப்பு விழாவை அமோக வெற்றியுடன் நடத்தினார். ஒரு லட்சம் ஜனங்கள் ஒருமுகமாக வியந்து பாராட்டும்படி நடத்தினார்.

தொண்டர் தொண்டரான நண்பர் சோமயாஜுலுவை வாழ்த்துகிறோம். மகாகவி பாரதியின் ஞாபகார்த்தமாக அவர் செய்த ஒப்பற்ற தொண்டைப் போற்றுகிறோம். அவர் சிந்தையின் திடம் நிரந்தரம் வாழ்கவென்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

சங்கீத கலாநிதி ஸ்ரீ கே. பொன்னையா
பிள்ளை ஞாபகார்த்த நிதிக்காக

The Four Arts Presents

ஸ்ரீமதி சாந்தா

பரத நாட்டியம்

கனம் மந்திரி எம். பக்தவத்ஸலம்
அவர்கள் முன்னிலையில்

31-10-47, 1-11-47 ஆகிய
இரண்டு தினங்களிலும்
மாலை 6-15 மணிக்கு

மவுண்டுரோடு
பான்க்வெட்டிங் ஹாலில்

"ஸ்ரீமதி சாந்தா முதன் முதலாக தாலவர்ணம் நடித்துக் காட்டுவார். சென்ற 50 வருஷங்களாக நான் இதை யாவர்க்கும் போதித்ததில்லை. பொது மக்கள் கண்டு களித்து அவர்களது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கக் கோருகிறேன்."

—பந்தநல்லூர் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை.

டிக்கெட்டுகள்: ரூ. 25, 10, 5, 3, 2

ARNI SILK HOUSE

தீபாவளி பண்டிகையை முன்னிட்டு புது மாதிரியான
உயர்ந்த ரக கொள்ளேகாலம் பட்டுச் சேலைகள்
ஸ்பெஷலாக தருவித்துள்ளோம்!

உடனே தங்கள் தேவைக்கு விஜயம் செய்யக் கோருகிறோம்

ஆரணி ஸில்க் ஹவுஸ்

போன்: 86349

4, சன்னதித் தெரு, மயிலாப்பூர், மதராஸ்-4

பம்பாய் கிளை: நெ. 3, தேவ்ஜி-மேக்ஜி பில்டிங்ஸ்
பண்டேர்கார் ரோட் :: மாதுங்கா G.I.P.

டில்லி: சவுத் இந்தியன் கிளப் கோவாபரேடிவ்
சப்ளை சொஸைடி

மலர் 7 | தமிழ்த் திருநாடு தன்னைப் பெற்ற தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா —பாரதியார் | இதழ் 13

என்ன சேதி?

பெரிய வேடிக்கை

இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்பதில் யாருக்காவது சந்தேகம் இருக்க முடியுமா? அதுபோலவே, ஜனங்களின் சம்மதமின்றி ராஜ்யத்தை ஆள முடியாது என்பதிலும் சந்தேகமிருக்க இடமில்லை. இது அவ்வளவு தெளிவான விஷயம். உலகம் முழுதும் ஒப்புக்கொண்ட நியதி. அப்படியிருந்தும்கூட, அவ்விஷயத்தில் சந்தேகம் கொண்ட அரசியல் சிசுக்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்! சாதாரண மனிதனுக்கு விளங்கும் மேற்படி உண்மை, ஆதிக்க வெறி பிடித்த சில்லறை 'நிபுணர்'களான அரசியல் குழந்தைகளுக்குப் புலப்படுவதில்லை!

மலேயாவில் இன்று பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் செய்துவரும் காரியங்கள் அத்தகையதாகவே இருக்கின்றன. மலேயாவைச் சுற்றி நாலாபுறங்களிலும் சுதந்திர எழுச்சி பிரமாதமாக இருந்து வருகிறது. பர்மா சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டது. ஸியாம் வெகு காலமாகவே சுதந்திர நாடாகத் திகழ்ந்து வருகிறது. இந்தோ சீனாவிலும் இந்தோனேஷியாவிலும் உக்ரமான சுதந்திரப் போர் நடந்து வருகிறது. இவ்வாறாக, மலேயாவின் அஷ்ட திக்குகளும் சுதந்திர முரசொலியால் கிடு கிடுத்து வருகையில், பிரிட்டிஷார் மாத்திரம் மலேயாவில் பழைய பசலி அரசியல் திட்டமொன்றைப் புகுத்த முற்பட்டால், அது வெற்றி பெற முடியுமா? எனவே, அதைக் கண்டித்துச் சென்ற திங்கட்கிழமை மலேயா முழுதும் மகத்தான வேலை நிறுத்தம் நடந்திருக்கிறது. போக்கு வரத்து, துறைமுக அலுவல்கள், எல்லாம் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டன. சீனர்கள், இந்தியர்கள் எவரும் கடைகளைத் திறக்கவில்லை. மலேயா கவர்னர் ஜெனரலான மெல்காம் மெக்டொனல்டு, அந்த அரசியல் திட்டத்தில் குறைகள் இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். இருந்தாலும், ஏதோ கொடுத்ததைக் கொண்டு மலேயா ஜனங்கள் திருப்தியடைய வேண்டுமென்று உபதேசம் செய்கிறார்!

சுதந்திரம் பெற்றுள்ள நாடுகளாலும் சுதந்திரம் பெறப்போகும் நாடுகளாலும் சூழப்பட்டுள்ள மலேயா,—நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸின் தலைமையில் இந்திய தேசிய சர்க்காரின் கேந்திர ஸ்தானமாக விளங்கிய மலேயா, ஏதோ கிடைத்தது போதும் என்று திருப்தி யடைந்து விடுமா? மலேயா ஜனங்கள் கோருவது ஜனநாயக ஆட்சி முறையே. அதில் பேரத்துக்கு இடமில்லை. அப்படியிருந்தும் பிரிட்டிஷார் தயவுசெய்து கொடுத்ததைக் கொண்டு திருப்தி யடையுங்கள் என்று கவர்னர் ஜெனரல் கூறுவது பெரிய வேடிக்கைதான்.

மர்மம் என்ன?

தற்போதைய வகுப்பு வெறி நீடிக்குமாயின் இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் யுத்தம் ஏற்படலாம் என்று மகாத்மா காந்தி ஒரு தடவைக்கு மேல் கூறிவிட்டார். "சுதந்திர இந்தியாவின் அஸ்திவாரம் இன்னும் உறுதி பெறவில்லை. எனவே அதற்குள் ஏற்படும் கலகங்களால் அதன் அஸ்திவாரம் ஆட்டங்கண்டு விடும். பின்னர் பாரத நாடு, பாகிஸ்தானின் ஆக்கிரமிப்பையோ அல்லது வேறு அன்னிய நாட்டின் ஆக்கிரமிப்பையோ எதிர்த்து நிற்க முடியாமற் போகும்" என்று பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு நேற்று கூறியுள்ளார். இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் யுத்த மேற்பட்டால், இந்தியாவிலுள்ள முஸ்லிம்கள்

பாகிஸ்தானை எதிர்த்தும் இந்தியாவின் சார்பிலும் போர் புரிவார்களா என்று ஐக்கிய மண்டல பிரதம மந்திரியும், விருத்த அறிவாளியும், உயர்ந்த தலைவர்களில் ஒருவருமான பண்டித கோவிந்த வல்லப பந்த் கேட்கிறார். அமைதியும் அஹிம்சையுமே உருவெடுத்த அத்தலைவர்கள், போரைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன நேர்ந்தது? காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அவ்வாறு 'போர் முழக்கம்' செய்யலாமா வென்று சில முஸ்லிம் லீக் தலைவர்களும் ஒன்றுமே தெரியாதவர்கள் போல் அங்கலாய்க்கிறார்கள். ஆனால், நமது மாபெரும் தலைவர்கள் அவ்வாறு அடிக்கடி கூறி வருவதன் மர்மம் என்னவென்பதைச் சகலரும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

தகுந்த காரணம் உண்டு

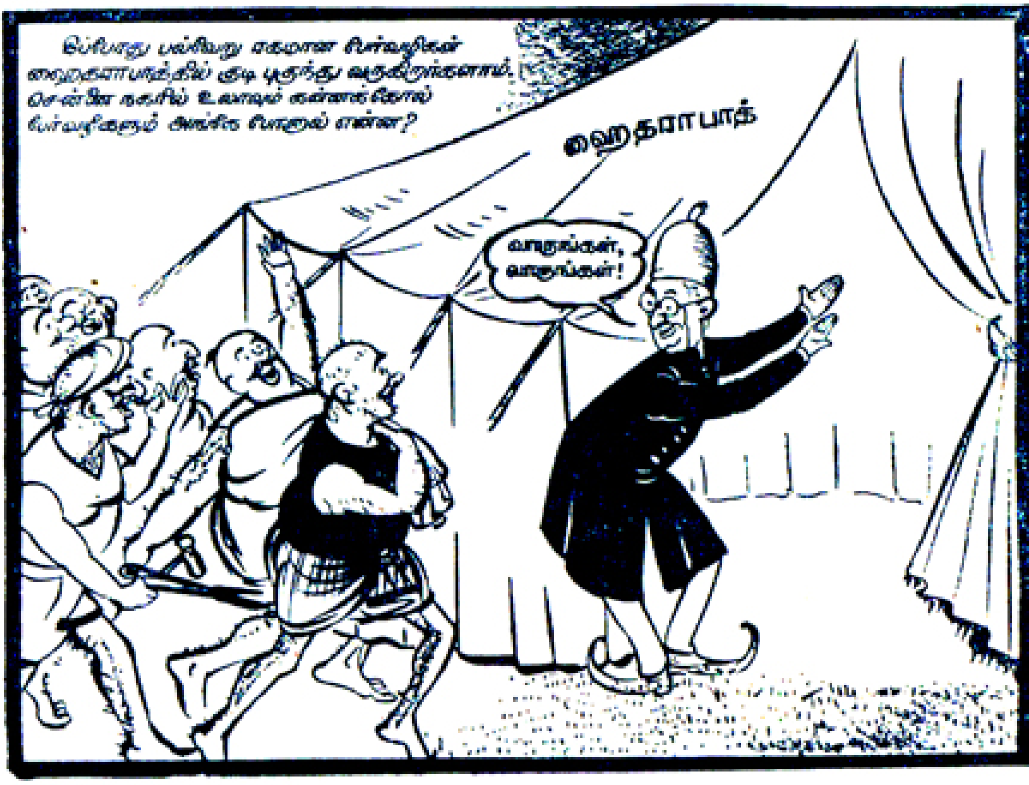
சென்ற சில தினங்களாகப் பல முக்கிய நகரங்களிலிருந்தும் கணக்கற்ற வெடிகுண்டுகள், துப்பாக்கிகள், பீரங்கிகள், வெடி மருந்துகள் முதலிய போர்த்தளவாடங்களைப் போலீஸார் கண்டுபிடித்து வருவது எல்லாரும் அறிந்ததே. சில மசூதிகள் ஆயுத சாலைகளாகவே மாறிவிட்ட விபரீதத்தையும் போலீஸார் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அலகாபாத், அலிகார், கான்பூர், கல்கத்தா, டில்லி முதலிய பல நகரங்களிலும் முஸ்லிம்கள் வசிக்கும் பிரதேசங்களுக்குக் கீழே நிலவறைகளில் ஆயுதத் தொழிற்சாலைகள் வேலை செய்து வந்ததும் கண்டு பிடிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆசியாவிலேயே மிகப் பெரியதான ஜபல்புரி ஆயுதசாலையிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான போர்த் தளவாடங்கள் திருட்டுத்தனமாக வெளியேறி யிருக்கின்றன. அதையொட்டிப் பல உயர்தர ஆங்கில, முஸ்லிம் ராணுவ அதிகாரிகள் கைது செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். மற்றும் போலீஸார் தினசரி நூற்றுக்கணக்கில் ஆயுத வகைகளைக் கைப்பற்றி வருகின்றனர். போலீசார் கண்டு பிடிக்க முடியாதவாறு இன்னும் எத்தனை ஆயுதங்கள் வெளியில் இருக்கின்றனவோ?

இந்நிலைமையில், இந்தியாவிலுள்ள முஸ்லிம்கள் இந்திய சர்க்காரிடம் விசுவாசமாக இருக்கிறார்களா வென்று தலைவர்கள் அடிக்கடி சந்தேகப்படுவதற்கும், பாகிஸ்தான் இந்தியாவைப் போரில் இழுத்து விடுமோவென்று கலங்குவதற்கும் காரணம் வேறென்ன வேண்டும்?

கானக யாத்திரை!

"ஆகஸ்டு 15-ந் தேதிக்குப் பின் பாரத நாடு முழுதும் கொண்டாட்டத்துடன் புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும் என்று நம்பியிருந்தோம். ஆனால், அதற்கு மாறாக, நாம் கொடிய விலங்குகள் வாழும் கானகத்தைக் கடந்து செல்லும்படியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது."
— பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு
கிழக்கு பஞ்சாப் கலகம்
SHASTRY

ஜனாப் ஜாஹனர்ஜி, லாகூர் கராச்சியிலிருந்து டில்லிக்கும் டில்லியிலிருந்து மேற்படி இடங்களுக்கும் செய்தி மூட்டைகளைக் கொண்டு போவதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.
கராச்சி
லாகூர்
டில்லி

பெரியது பல்வேறு ஏகமான பேர்வழிகள் ஹைதராபாத்தில் குடி புகுந்து வருகிறார்களாம். சென்னை நகரில் உலாவும் கள்ளச் சோர பேர்வழிகளும் அங்கே போனால் என்ன?
ஹைதராபாத்
வாருங்கள், வாருங்கள்!

கௌரவம் நிலைக்க வழி

'காரியமாகும் வரையில் காலைப் பிடிப்பது, பிறகு மென்னியைப் பிடிப்பது' என்று சொல்லுவதுண்டு.

இன்று தென்னாப்பிரிக்கா, மலேயா சர்க்கார்கள் அந்தந் தேசங்களிலுள்ள இந்தியர்கள் விஷயத்தில் அம் முறையையே அனுஷ்டித்து வருகின்றனர்.

மலையும் காடுமாகக் கிடந்த மலேயாவைப் பண்படுத்திப் பொன் விளையும் பூமியாகச் செய்தவர்கள் இந்தியத் தொழிலாளர்களே.

பொட்டைத் திடலாகக் கிடந்த நேட்டால் பிரதேசத்தையும் சுபிட்ச பூமியாகச் செய்தவர்கள் இந்தியத் தொழிலாளர்கள்தான்.

இதை பிரிட்டிஷ் மந்திரிகளும், தென்னாப்பிரிக்கா மந்திரிகளும் ஒரு சமயம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேற்படி சர்க்கார்களும் இந்தியத் தொழிலாளர்களுடைய உழைப்பின் உயர்வை அறிக்கைகளின் மூலம் பாராட்டி யிருக்கின்றார்கள்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் இந்தியத் தொழிலாளர்களை வருந்தி யழைத்த அந்தச் சர்க்கார்கள் இப்போது கூசாமல் அவர்களை ஒதுக்கி வைக்கவும், உரிமை வழங்க மறுக்கவும் முற்பட்டிருக்கின்றனர்.

நமது தொழிலாளர்கள் பெண்டு பிள்ளைகளையும் உற்றார் உறவினரையும் பிரிந்து சென்று, தங்களுடைய உழைப்பினால் மாத்திரமல்ல, உதிரத்தினாலும் அந்த நாடுகளைப் பண்படுத்தியுள்ளனர். ஏனெனில், அந்த நாடுகளின் ஏக போக உரிமையான நோய்களுக்கு இது வரை பலியாகியுள்ள தொழிலாளர்களின் தொகை அற்ப சொற்பமல்ல.

அப்படியெல்லாம் இருந்தும், குறிப்பாகத் தென்னாப்பிரிக்க சர்க்கார் நன்றி கெட்டதனமாக நடந்துகொண்டிருப்பதுடன், பழைய ஒப்பந்தங்களையும் காற்று வாக்கில் விட்டு விட்டார்கள்.

• • •

இந்தியத் தொழிலாளர்கள் சுமார் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னரே தென்னாப்பிரிக்கா சென்று விட்டதால், தற்போது அங்குள்ள இந்தியர்களில் எண்பது சத விகிதப் பேர்கள் அங்கேயே பிறந்தவர்கள். அவர்கள் இந்தியாவைப் பார்த்ததுகூடக் கிடையாது.

அப்படி யிருக்க, நிற வேற்றுமை காரணமாக அவர்களைத் தனி சேரிகளில் ஒதுக்கி வைப்பதெனில் அதைக் காட்டிலும் அக்கிரமம் வேறென்ன இருக்க முடியும்?

மேற்படி அக்கிரமத்தைக் கண்டித்து ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சென்ற வருஷம் நிறைவேறிய தீர்மானத்தையும் ஜெனரல் ஸ்மட்ஸைத் தலைவராகக் கொண்ட தென்னாப்பிரிக்க சர்க்கார் நிறைவேற்றவில்லை.

ஓட்டக் கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள் என்பது போல, தென்னாப்பிரிக்க சர்க்கார் அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றாததுடன், இந்தியர்கள் மீது அடக்குமுறைப் பிரயோகத்தையும் இரட்டிப்பாக்கி விட்டார்கள்.

உலகில் அமைதியையும் ஜனநாயக முறையையும், அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக ஏற்பட்ட ஐ. நா. சபை, தென்னாப்பிரிக்க சர்க்காரின் அடங்காப் பிடாரித்தனத்தைக் குறித்து என்ன செய்யப் போகிறது?

மேற்படி சர்வதேச சபையின் தீர்மானங்கள் ஏட்டுச் சுரைக்காயாவதெனில், அச் சபை இருந்துதான், என்ன பலன்?

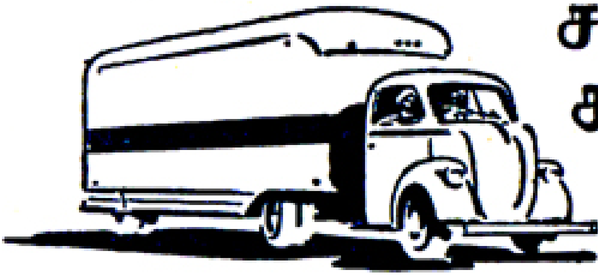
யாதொரு பலனுமற்ற ஒரு ஸ்தாபனத்துக்காக பிரமாதமாக ஆடம்பரம் செய்வதும், பெருந்தொகை செலவழிப்பதும், அதில் ஒவ்வொரு நாடும் தங்கள் பங்குத் தொகையைக் கொட்டி யழுவதும் எதற்காக?

ஒரு சிறிய நாட்டின் விபரீதத்தை அடக்க முடியாத ஒரு சபை, பிரம்மாண்டமான உலகில் அமைதியையும் நீதியையும் எவ்வாறு நிலைநிறுத்த முடியும்?

இந்தியர்கள் சம்பந்தமாக அச் சபையில் நிறைவேறிய ஒரு தீர்மானத்தை மாத்திரம் தென்னாப்பிரிக்கா அலட்சியம் செய்யவில்லை; மற்றொரு முக்கிய தீர்மானத்தையும் அது மதித்து நடக்க மறுத்து விட்டது.

அதாவது தென் மேற்கு ஆப்பிரிக்காவை ஐக்கிய நாடுகளின் நிர்வாகத்

ஜீவாதாரமான போக்குவரத்து சாதனங்களுக்கு

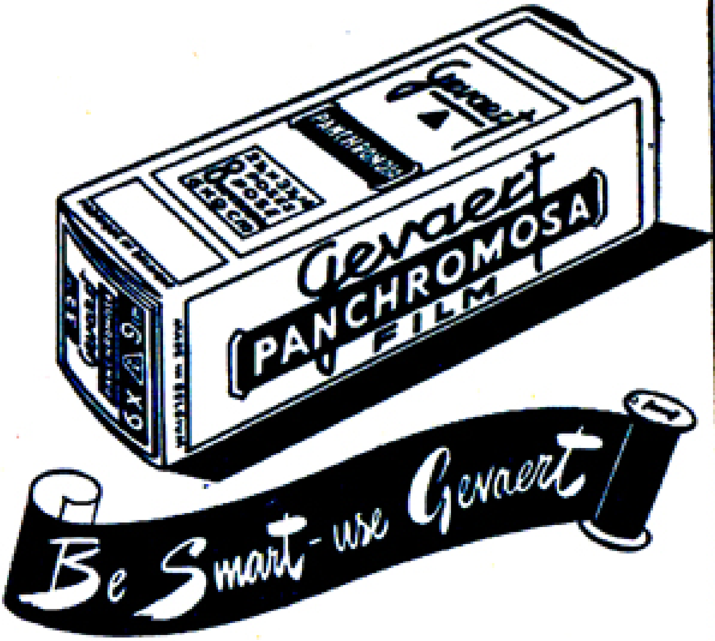

டன்லப்
ஜயண்ட்கள்

DK 305 TM

சிறந்த போட்டோக்களுக்கு

போட்டோவைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்களுக்கும் சரி, பொழுது போக்காகக் கொண்டவர்களுக்கும் சரி, உங்கள் காமிராவிற்கு மிகப் பொருத்தமான அதிவேகம் பொருந்திய பிலிம் இதோ இருக்கிறது—வீட்டினுள் எடுப்பதற்கும் வெளிப்புறக் காட்சிகளுக்கும் உகந்தது. கேவார்ட்ஸ் பான்க்ரோமோஸாவின் வர்ண பேத சக்தி ஓர் பிரத்யேக அம்சம்.

உள்ளூர் போட்டோ சாமான் விற்பனையாளரிடம் பாருங்கள்

Gevaert

இந்தியாவில் மொத்த விற்பனையாளர்கள்

அல்லைய்ட் போட்டோகிராபிக்ஸ் லிமிடெட்

பம்பாய் - கல்கத்தா - மதராஸ்

நெஞ்சுக்கும் சுவாஸப் பைக்கும் அபாயம் விளைவிக்கும் பருவகாலம்

கிருமி நாசன பெப்ஸை உட்கொண்டு குளிர் ஜுரத்தினின்றும் உங்களைப் பாதுகாருங்கள். அசட்டை செய்தால் நெஞ்சு உபாதைகள் ஏற்படும். வாயில் கரையும் போதே, பெப்ஸ் மிகவும் உன்னத மருந்து சத்துக்களை வெளிவிடுகிறது. சுவாஸத்தினால் சுவாஸப் பைக்கு இழுக்கப்பட்டு — தொத்து நோய்க் கிருமிகளைக் கொன்று சுவாஸ மார்க்கத்தை ஆற்றுகிறது. பெப்ஸ், இருமலை நிறுத்தி, மிருதுவான தோல்களிலுள்ள ரணத்தை ஆற்றி சொஸ்தமளித்து, மார்ச் சளித் தேக்கத்தையும் தகர்க்கிறது. குளிர்ஜுரம், தொண்டை வலி, இருமல், ஜலதோஷம், முறைஜுரம், மார்ச்சளி உபாதை மற்றும் நெஞ்சு சுவாஸப் பை சம்பந்தமான வியாதிகளுக்கெல்லாம் நிவாரணமளிக்கச் சிறந்த சாதனம் பெப்ஸைவிட வேறொன்றுமில்லை.

PEPS

பெப்ஸ்

கிருமி நாசன ஸ்வாச மாத்திரைகளைசாப்பிடுங்கள்
எல்லா மருந்து வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும்

எப்பொழுதும் கைவசம் வைத்திருங்கள்

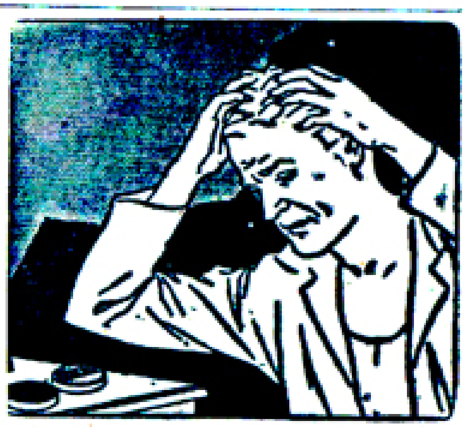
ஏஜண்டுகள் :—மெஸர்ஸ். தாதா & கோ., பி. டி. மதராஸ்

No. 7

சரும, ரோம வியாதிகளை

விரைவில் அகற்றி

சுத்தமாக்கி, சொஸ்தப்படுத்துகிறது

உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கிருமி நாசன அஞ்சனமான ஜாம்பக்கை உபயோகியுங்கள். அதிலுள்ள சுத்தமான மூலிகைத் தைலம், வலி-வேக்காடுகளுக்கு ஹிதமளித்து, குழிப் புண்களைப் போக்கி, கசிவு ஏற்படாமல் தடுத்து, ஜாக்கிரதையாக சொஸ்தப்படுத்துகிறது. சருமத்தில் ஏற்படும் வியாதி, காயம், படை, எக்ஸிமா, சிராய்ப்பு வலி, பரு, முதலியவைகளுக்கும் ஜாம்பக் மிகவும் சிறந்தது.

Zam-Buk

உலகப் பிரசித்திப் பெற்ற மூலிகைக் களிம்பு

மிருகக் கொழுப்பின்மைக்கு உத்தரவாதம்

ஏஜண்டுகள் :—மெஸர்ஸ். தாதா & கோ., பி. டி. மதராஸ்

No. 2

வாக்குப் பலித்தது!

செம்பா

அப்பா! பரீக்ஷை எல்லாம் ஒருவிதமாக முடிவடைந்தது. இனிமேல் ராத்திரியெல்லாம் தூங்கி வழிந்துகொண்டு, "கத்தரிக்காய் எந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தது, ஷேக்ஸ்பியர் 'ஹாம்லெட்' எழுதும்போது என்ன மன நிலையில் இருந்தான், ஷெல்லியின் கவிதையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் அழகு என்ன?" என்பது போன்ற விஷயங்களை நெட்டுருப் பண்ண வேண்டியதில்லை!

ஆஹா! பரீக்ஷைக்கு மறுநாள் மாணவ மாணவிகள் அடையும் குதூகலத்தைத்தான் எதற்கு ஒப்பிடுவது! ஹாஸ்டலில் எங்கு பார்த்தாலும் என் சிநேகிதைகள் அரட்டை அடித்துக் கொண்டு ஆடிப்பாடி கடமாடிக் கொண்டிருந்தனர். நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். "தபால்!" என்ற சத்தம் கேட்டு எல்லோரும் துள்ளி ஓடினோம். எனக்கும் ஊரிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. கவரை அவசரமாகப் பிரித்துப் படித்தேன். ஐயோ! இதென்ன பேரிடி! என் அருமை அக்கா லக்ஷ்மி என்னை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டாளாமே! அந்தக் காதக அத்திம்பேர் என் அருமை அக்காளைக் கடைசியில் கொன்றே விட்டாரா?

• • •

என் தந்தை தஞ்சாவூரில் ஒரு பெரிய மிராசுதார். சந்தான சம்பத்தும் லக்ஷ்மி கடாக்ஷமும் பூர்ணமாக அவருக்கு இருந்தன. நான் நாலு வயதுக் குழந்தையாக இருந்தபோதே என் தாயார் எங்களையெல்லாம் தவிக்க விட்டுவிட்டு மறு உலகம் சென்றுவிட்டாள். தந்தையே எங்களுக்குத் தாயுமாக இருந்து வந்தார்.

நானும் என் அக்காவும் இணைபிரியா ஜோடிகளாகவே இருந்தோம். அக்கா 'ஸ்கூல் பைனல்' பாஸ் பண்ணிவிட்டாள். அப்பா ஜாதகக் கட்டுகளைப் பிரிக்க ஆரம்பித்தார். பெரிய பெரிய இடங்களாகவே பார்த்துக் கொண்டு போனார். "அக்காவை விட்டுப் பிரிய வேண்டி வந்து விடுமோ!" என்று நினைத்தவுடன் என் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது. என் அண்ணன்மார் இருவரும் "உன் அக்கா புக்ககத்துக்குப் போகும் போது நீயும் கூடவே போய் விடு!" என்று கேலி செய்தார்கள்.

திடீரென்று ஒருநாள் அப்பாவும் நானும் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது அக்கா வெகு தயக்கத்துடன் வந்து, "அப்பா! நான் கண்ணனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறேன்!" என்று ஓர் அணுகுண்டைத் தூக்கிப் போட்டாள்!

கண்ணன், என் சின்ன அண்ணாவாகிய பாபுவின் சிநேகிதன் என்ற முறையில் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். பி. ஏ. பரீக்ஷையை மூன்றாவது தடவையாக முற்றுகை இட்டிருந்தான். கிராமத்தில் பிதிரார்ஜிதமாக ஏதோ சொற்ப நிலமும் ஓர் இடிந்த வீடும் இருப்பதாகக் கேள்வி.

அக்கா சொன்னதைக் கேட்டதும் அப்பா இரைந்தார். நயமாகச் சொல்லிப் பார்த்தார். அம்மாவின் ஞாபகத்தை வைத்துக்கொண்டாவது தன் சொற்படி கேட்கும்படி கெஞ்சினார். நான் ஒன்றும் புரியாமல் அக்காவைக் கட்டிக் கொண்டு வெகு நேரம் வரை அழுதேன்.

"அந்த அயோக்கியனைத் தொலைத்து விடுகிறேன். சிநேகிதன் என்று அந்தப் பிச்சைக்காரப் பயலைக் கௌரவப்படுத்தினால் அவன் இப்படியா துரோகம் பண்ணினான்? இனிமேல் அவன் இந்த வீட்டில் கால் எடுத்து வைக்கிறானா, பார்க்கலாம்!" என்று சின்ன அண்ணா இரைந்தான்.

மன்னிகள் நல்ல வார்த்தைகள் சொல்லி புத்தி புகட்டப் பார்த்தார்கள். அக்கா அசைந்து கொடுக்கவில்லை. உண்ணா விரதம், மௌன விரதம் முதலிய ஆயுதங்களை உபயோகிக்க ஆரம்பித்தாள்!

என்ன இருந்தாலும் பெற்ற மனம் பித்து அல்லவா? அப்பாவால் தன் செல்வக் குழந்தையின் அவஸ்தையைச் சகிக்க முடியவில்லை. என் தமையன்களின் அட்டகாசத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு சுப முகூர்த்தத்தில் கண்ணனுக்கே என் அக்காவை விமரிசையாகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தார். அக்கா பேரில் 10,000 ரூபாய் பாங்கியில் போட்டார். பலத்த சிபார்சு பண்ணி அத்திம்பேருக்கு ஒரு பாங்கியில் 150 ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலையும் செய்து கொடுத்தார். எங்கள் வீட்டுக்கு அருகிலேயே ஒரு சிறிய பங்களாவில் சகல சௌகரியங்களுடன் புதுத் தம்பதிகளைக் குடித்தனமும் வைத்தார்.

ஆனால், என் தமையன்கள் மட்டும் சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அத்திம்பேரை நோக்கி, "எங்கள் அப்பாதானே உனக்குச் சோற்றுக்கு வழி தேட வேண்டியிருந்தது!" என்று சொல்லத் தயங்கவில்லை.

அத்திம்பேர் ஏழையானாலும் வெகு ரோசக்காரர்; அத்துடன் பயந்து போகும் சுபாவமும் இல்லாதவர். பதிலுக்குப் பதில் நன்றாகக் கொடுப்பார். நாளடைவில், அவர் தம்முடைய மைத்துனன்கள் பேரிலுள்ள கோபத்தை வைத்துக் கொண்டு அக்காவைத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தார். கல்யாணம் ஆன ஆறு மாதத்துக்குள்ளேயே அக்கா சதா கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருக்க வேண்டியதாக நேர்ந்தது.

அக்கா பேரில் பாங்கியில் போட்டிருந்த பணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்து கொண்டு வருவதாகக் கேள்விப்பட்டு, அப்பா மெதுவாக அக்காவைக் கேட்டுப் பார்த்தார். அக்கா பதில் சொல்ல இஷ்டப்படவில்லை. தமையன்கள் அத்திம்பேரை அதட்டினார்கள். அதன் பலனாக மறுநாள் பாங்கியில் போட்டிருந்த பணம் அத்தனையும் எடுத்துக் கொண்டு, பாங்க் வேலையையும் ராஜிநாமா பண்ணி விட்டு அத்திம்பேர் அன்று ராத்திரியே எங்கோ மறைந்து விட்டார்!

இந்தச் சமயத்தில் அக்கா மூன்று மாதக் கர்ப்பிணி. அவளை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்று தெரியாமல் நாங்கள் விழித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், "சனி தொலைந்தான்! நீ பாட்டுக்குக் கவலையற்று இரு!" என்றான் சின்ன அண்ணா.

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அத்திம்பேரிடமிருந்து அக்காவுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அப்பொழுதுதான் அத்திம்பேர் தன் கிராமத்தில் இருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. "சீமந்தம் பண்ண வேண்டும், உடனே புறப்பட்டு வா!" என்று அப்பா எழுதிய கடிதத்துக்குப் பதில் இல்லை. அவர் மனம் உடைந்து போனார்.

கடைசியில் தங்க விக்கிரகம் போன்ற ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள் அக்கா. பிரசவித்து இரண்டு மாதமானதுமே தன்னைக் கிராமத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவிட வேண்டும் என்று அவள் நச்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். அந்த முரட்டுப் பித்துக்குளியிடம் அவளுக்கு இருந்த பிரேமை அணுவளவேனும் குறைந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அக்காவின் பிடிவாதம்தான் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே, வேறு வழியில்லாமல் கொண்டு போய் விட்டோம். அப்போதுகூட அத்திம்பேர் அப்பாவிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

அதற்குப் பிறகு, அந்தக் கிராமத்திலிருந்து எங்கள் ஊருக்கு வரும் ஒவ்வொருவரும் அத்திம்பேர் அக்காவை ரொம்ப துன்புறுத்துவதாகவும், வீட்டில் எப்பொழுதும் இரைச்சலும் சண்டையும் தவிர வேறொன்றும் இல்லையென்றும் சொன்னார்கள். ஒரு வேளை பணக் கஷ்டம்தான் காரணமாயிருக்குமோ என்று அப்பா 500 ரூபாய் மணியார்டர் அனுப்பினார். அது அப்படியே மறுக்கப்பட்டுத் திரும்பி வந்தது.

அந்த வருஷக் கடைசியில் அப்பா திடீரென்று மாரடைப்பினால் இறந்து போனார். நாங்கள் அநாதைகளானோம். அக்கா திரும்பவும் கர்ப்பமாயிருக்கிறாள், பலஹீனம், ஜுரம் எல்லாம் சேர்ந்து கஷ்டப்படுகிறாள் என்று கேள்விப்பட்டோம். தமையன்களுக்கு வந்த கோபத்துக்கு அளவேயில்லை. "எங்களுக்கு அப்படி ஒரு தங்கை இருந்தாள் என்பதையே மறந்துவிடப் போகிறோம்!" என்றார்கள். எனக்கு எப்படி

இருந்திருக்கும்? எக்கம் பிடித்தவன்போல் மௌனமாக ஒரு மூலையில் போய் நின்று கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தேன். அப்பா இருக்கும்போதே அத்திம்பேருக்கும் இவர்களுக்கும் ஜன்ம விரோதம். இப்பொழுது கேட்க வேண்டுமா?

மன்னியின் கச்சரிப்பு பொறுக்க முடியாமல், பெரிய அண்ணா தனக்குக் கொஞ்சம் கூட இஷ்டமில்லாமல் எட்டாம் மாதத்தில் அக்காவை அழைத்து வருவதற்குப் போனான். அவனுடன் கண்டிப்பாக வர முடியாது என்று மறுத்து விட்டாள் அக்கா. எலும்பும் தோலுமாக அழுக்குப் புடவை கட்டிக் கொண்டு நிற்கும் அக்காவை அந்தப் பழைய அழகி லக்ஷ்மி என்று அண்ணாவால் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவே முடியவில்லையாம். அண்ணா எவ்வளவோ நயமாக அழைத்தும், அவள் தன் அகத்துக்காரரைத் தனியாக விட்டுவிட்டு வரமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டாளாம்!

அதற்குப் பிறகு நான் மெட்ரிகுலேஷன் பாஸ் பண்ணினவுடன், சென்னையிலுள்ள குவீன் மேரீஸ் காலேஜில் சேர்ந்தேன். எப்படியோ நாலு வருஷங்கள் ஓடி விட்டன. பி. ஏ. பரீக்ஷைக்கு எழுதிவிட்டு உல்லாசமாக ஹாஸ்டலில் இருந்த அன்று தான் மேற்படிக் கடிதம் வந்தது.

2

சென்னையை விட்டுத் தஞ்சாவூருக்கு வந்து சேர்ந்ததும் எனக்கு எல்லா விவரங்களும் தெரிந்தன. அக்காவுக்கு மேலும் இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்ததாம். துளிக் கூட சந்தோஷமே இல்லாமல் சண்டையுடன் கூடிய வாழ்க்கை; அத்துடன் அடிக்கடி பிரசவம்; எல்லாம் சேர்ந்து ரொம்பவும் பலஹீனமாகி டைபாயிட் ஜுரத்தில் கொண்டு வந்து விட்டதாம். அத்திம்பேர் கவனியாமல் இருந்து விட்டாராம். பெரிய அண்ணா இதைக் கேள்விப்பட்டுத் தன் விரோதத்தையும் மறந்து போய்ப் பார்த்தானாம். அக்கா சாகும் தறுவாயில் தன்னை மன்னிக்கும்படியும் தன் கணவன் பேரில் ஒருவிதமான குற்றமும் இல்லை என்றும் சொல்லிக்கொண்டே கண்களை மூடினாளாம். அந்தக் கடைசித் தறுவாயில் கூட தன் அகமுடையானை அவள் விட்டுக் கொடுக்காமல் அல்லவா இருந்திருக்கிறாள்!

அண்ணா அவளுடைய குழந்தைகளைத் தன்னுடன் அனுப்பும்படி அத்திம்பேரைக் கேட்டானாம். அந்த மூர்க்கன் தன் குழந்தைகளை வளர்ப்பதற்குத் தனக்குச் சக்தி இருக்கிறது என்று சொல்லி விட்டானாம். இப்படி முடிந்தது என் அருமை அக்காவின் துக்க சரிதம்.

ஊரில் எனக்குப் பொழுதே போகவில்லை. அக்காவுடன் உல்லாசமாக இருந்த அந்த நாட்களை நினைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கினேன். திடீரென்று அக்காவின் குழந்தைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை என் உள்ளத்தில் எழுந்தது. மறைந்து போன லக்ஷ்மியை ஞாபகமூட்டும் சின்னங்கள் அவைகளே அல்லவா?

ஒரு நாள் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அண்ணாவிடம் மெதுவாக என் ஆசையை வெளியிட்டேன்.

"என்ன சொல்கிறாய், பிரேமா! நிஜமாகவே லக்ஷ்மி போன பிறகு அந்தத் துரோகியின் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் போல் இருக்கிறதா, உனக்கு?" என்றான் அண்ணா.

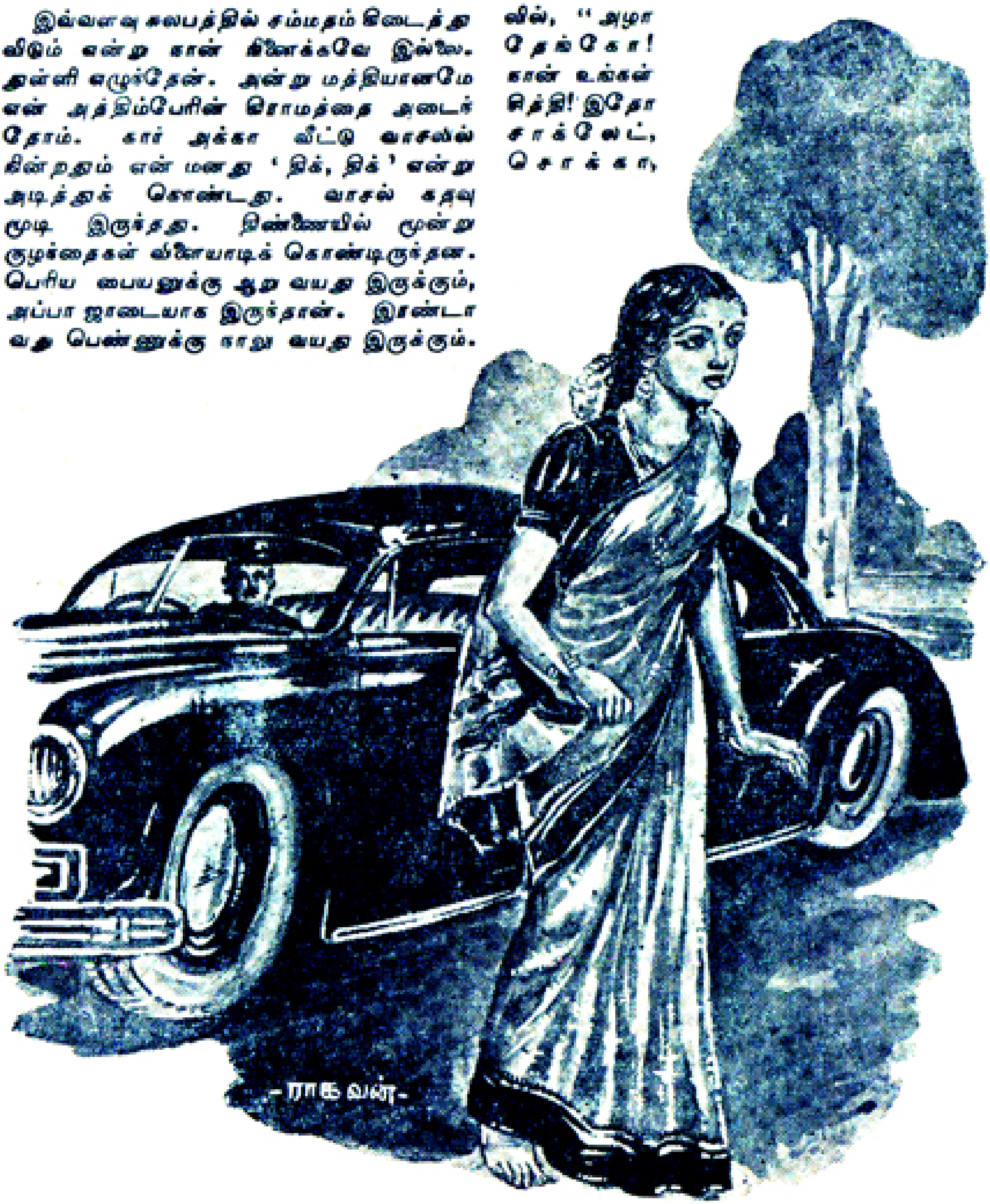
"இல்லை அண்ணா! போய்விட்டு உடனே திரும்பி விடுவோம். தந்தை மூடனாய் இருந்தால் அதற்குக் குழந்தைகள் என்ன செய்யும்?" என்றேன் நான்.

"ஐயையோ! ரெண்டு நாளைக்குக் குழாயில் தண்ணீர் வராதா? அப்படின்னு பால்காரன் வரமாட்டான் போலிருக்கிறதே!"

அண்ணா சிறிது நேரம் யோசனை செய்து விட்டு, "நான் வருவது என்பது முடியாத காரியம். நீ வேலைக்காரி சுப்பம்மாளைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு மத்தியானம் நம் காரில் போய்வா. சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்குள் திரும்பிவிட வேண்டும். அந்தத் துஷ்டன் உன்னிடம் அவமரியாதையாய் நடந்து கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டுமே என்று பயமாய் இருக்கிறது. ஜாக்கிரதையாய்ப் போய் வா, சீக்கிரம் வந்து விடு!" என்றான்.

இவ்வளவு சுலபத்தில் சம்மதம் கிடைத்து விடும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. துள்ளி எழுந்தேன். அன்று மத்தியானமே என் அத்திம்பேரின் கிராமத்தை அடைந்தோம். கார் அக்கா வீட்டு வாசலில் நின்றதும் என் மனது 'திக், திக்' என்று அடித்துக் கொண்டது. வாசல் கதவு மூடி இருந்தது. திண்ணையில் மூன்று குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. பெரிய பையனுக்கு ஆறு வயது இருக்கும், அப்பா ஜாடையாக இருந்தான். இரண்டாவது பெண்ணுக்கு நாலு வயது இருக்கும். அக்கா குழந்தையில் எப்படி இருந்தாளோ அதேமாதிரி இருந்தாள் அவள். கடைசிக் குழந்தை கொழுகொழுவென்று ரொம்ப அழகாய் இருந்தது. அப்படியே அதை வாரி அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் இருந்தது. அந்தக் குழந்தையை நோக்கி ஓடினேன். "கண்ணா, வாங்கோ!" என்று எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அணைத்தேன். அவைகள் வீறிட்டு அலறிக் கொண்டு ஓடின. நான் அந்தக் குழந்தைகளைச் சமாதானப் படுத்தும் குரலில், "அழாதேங்கோ! நான் உங்கள் சித்தி! இதோ சாக்லெட், சொக்கா,

பெப்பர்மிண்ட் எல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றேன்.

ஊஹூம்! நான் சொல்வது அந்தக் குழந்தைகளின் காதில் விழுந்தால்தானே! ஏதோ காட்டு மிராண்டிகள் மாதிரி அலறிக் கொண்டு கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே ஓடினர். எனக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை.

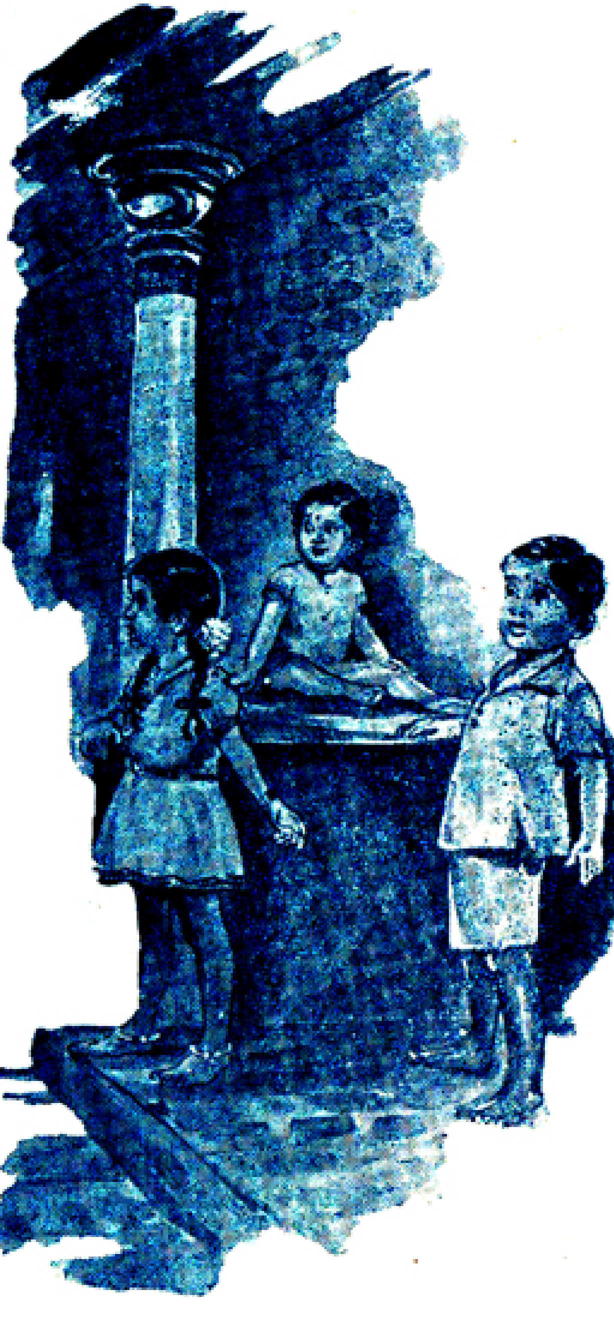
அப்பொழுது உள்ளே யிருந்து சாவதானத் என் அத்திம்பேரே தோன்றினார். அவரைப் பார்த்தால் நல்ல தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து வந்தவர் போல் தோன்றியது. அழுக்கு வேஷ்டியும் பனியனும் போட்டுக் கொண்டு, தலையும் சீவிக் கொள்ளாமல் அவர் தூங்குமூஞ்சி யாய் இருந்தார். இருந்தாலும் முகத்தின் களை முன் போலவே இருந்தது. இந்த மோகன அழகு தானே என் அக்காவைப் படுகுழியில் தள்ளியது ?

வந்தவர், "யார் நீங்கள்? தெரியவில்லையே! ஒரு வேளை நீங்கள் இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஏஜெண்டோ! சில கம்பெனிகளில் பெண்கள் கூட ஏஜெண்டாக வேலை செய்வதாகக் கேள்விப் பட்டேன். அவர்களில் ஒருவரா, தாங்கள்?" என்று ஒரு விஷமப் புன்னகையுடன் குறும்புத் தனமாகக் கேட்டார்.

"என் பெயர் மிஸ் பிரேமா. தஞ்சை மிராசுதார் கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயரின் இரண்டாவது புதல்வி. மனிதர்களைக் கண்டு மிரண்டு ஓடும்படியாக என் அக்காவின் குழந்தைகளை ஒரு பிரகிருதி வளர்த்திருக்கிறான் என்று எனக்கு இதுவரை தெரிந்திருக்கவில்லை!" என்றேன் எரிச்சலுடன்.

அத்திம்பேரின் கண்கள் ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்தன. "என்ன, பிரேமாவா! நிஜமாகவா! உன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவே முடியவில்லையே! எப்படி வளர்ந்து விட்டாய்? விளையாட்டாய்ப் பேசியதற்கு மன்னித்துக் கொள். உள்ளே வா!" என்றார். "வாசல் திண்ணையில் எனக்குக் கிடைத்த உபசாரம் உள்ளே வரும்படி என்னைத் தூண்டுவதாக இல்லை!" என்றேன் நான்.

அத்திம்பேரின் முகம் சிவந்தது. அவர் தமக்கு வந்த கோபத்தை மிகவும் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு "நீ என் மனதை ரொம்பக் கஷ்டப்படுத்துகிறாய், பிரேமா! குழந்தை வளர்ப்பைப் பற்றி உன்னைவிட எனக்கு அனுபவம் அதிகம் என்பதை உன்னால் மறுக்க முடியாது. மேலும் என் குழந்தைகள் நீ சொல்வதுபோல் அவ்வளவு காட்டு மிராண்டிகள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு

வேலை உன் அண்ணன்கள் மூக ஜாடை உனக்கும் கொஞ்சம் இருப்பதால் மிரண்டு ஓடினவோ என்னவோ!" என்றார்.

நான் நறநற வென்று பற்களைக் கடித்தேன். அவர் புன்னகையுடன், "பலே, லாவலி, ரமா!" என்று கத்தினார். மறு நிமிஷம் பள்ளிப் பிள்ளைகள் வரிசையாகப் போகுமே, அது மாதிரி அந்தக் குழந்தைகள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் வந்தன.

"உங்களை நான் நன்றாக வளர்க்கவில்லை என்று உங்கள் சித்தி குற்றம் சாட்டுகிறாள். அது சரியல்ல என்று காட்டுவதற்கு ஒவ்வொருவராக அவளுக்கு ஒவ்வொரு முத்தம் கொடுங்கள்!" என்றார்.

வெகு வெட்கத்துடன் அந்த மூன்று குழந்தைகளும் அவர் சொன்னபடியே செய்தன.

நான் சிரித்து விட்டேன். அத்திம்பேரும் என்னுடன் சேர்ந்து சிரித்தார்.

அன்று மாலை நான் வீடு வந்ததும், "ஐயோ! அத்திம்பேரை என்னென்னவோ வையணும், அக்காவைக் கொன்றவர் அவர்தான் என்று ஆத்திரம் தீரச் சொல்லணும் என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டல்லவா போனேனும்? கடைசியில் ஒன்றும் சொல்லாமல் வந்து விட்டோமே!" என்று தோன்றியது.

3

இந்தச் சம்பவம் நடந்த ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு ஒரு நாள், "நான் போய் அக்காவின் குழந்தைகளை அழைத்து வருகிறேன். பத்து நாள் இங்கே வைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, பிறகு கொண்டு போய் விட்டுவிடலாம்" என்றேன்.

முதலில் யாருக்கும் இஷ்டமில்லை. எப்படியோ அவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வந்து சம்மதிக்கச் செய்து விட்டேன். இரண்டாவது தடவை கிராமத்தை நோக்கி நான் ஏறிக்கொண்டிருந்த கார் விரைந்தது.

அத்திம்பேர் என்னை மரியாதையாக வரவேற்று உலக விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். கடைசியில் மெதுவாக விஷயத்தைச் சொன்னேன். "நீ ஏன் சிரமப்படுகிறாய், அம்மா! என் தலையெழுத்து, நான் கஷ்டப்படுகிறேன். என்னதான் கஷ்டப்பட்டாலும் உன் அண்ணன்களிடம் நான் ஒரு நிமிஷமேனும் என் குழந்தைகளை விட்டு வைக்க முடியாது!" என்றார்.

"இல்லை, அப்படிச் சொல்லக் கூடாது! அந்தக் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு மாறுதல் வேண்டாமா? திரும்பத் திரும்ப எருமை மாட்டையும் வைக்கோல் போரையுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகவா அவற்றை வைத்துக் கொண்டிருப்பது!" என்றேன்.

"சரி, பிரேமா! உன் இஷ்டப்படி குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டுபோ!" என்றார்.

என் காதுகளை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. அவர் தானே எழுந்து சென்று குழந்தைகளின் முக்கியமான துணிமணிகளைச் சின்ன மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு வந்து காரில் வைத்தார். குழந்தைகளை அழைத்து, "நீங்கள் உங்கள் சித்தியுடன் போய்ப் பத்து நாள் இருங்கள். நான் அவசர வேலையாக ஊருக்குப் போகிறேன். சமத்தா யிருக்கணும்!" என்று அன்புடன் சொன்னார்.

குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு ஊருக்கு வந்தேன். கொஞ்ச காலம் அங்கேயே வைத்துக்கொண்டிருந்த பிறகு, மீண்டும் அவர்களுடைய தந்தையிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன்.

இரண்டு மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. அதற்குள் அண்ணாவின் கோபத்தையும் பாராட்டாமல் நான்கு தடவை கிராமத்துக்குப் போய் வந்துவிட்டேன். ஒரு நாள் கடைசிக் குழந்தை ரமா நிமோனியா ஜுரத்தினால் படுத்திருப்பதாகவும், என்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்று அது சொல்லுவதாகவும் ஒரு கடிதம் வந்தது. துணைக்கு என் விதவை அத்தையை அழைத்துக் கொண்டு போனேன். அத்திம்பேர் குழந்தையின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து மருந்து கொடுப்பதும், நடுவில் பாக்கிக் குழந்தைகளுக்குச் சமையல் பண்ணுவதுமாக இருந்தார். இந்த நிலையில் அத்திம்பேருக்கு ஒத்தாசை செய்யாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. ஆகவே, உடனே ஊருக்குத் திரும்பி விடுவது என்ற உத்தேசத்தைக் கைவிட்டு விட்டேன். அத்தையும் என்னுடன் சில நாள் அங்கே இருக்கச் சம்மதித்தாள். ஆகவே, அன்று காரை மட்டும் நாங்கள் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டோம். ஒரு நாள், இரண்டு நாள் ஆயிற்று. அதற்குள் என் மனதில்தான் எத்தனை மாறுதல்கள்!

இராத் தூக்கம் இல்லாமல் குழந்தைகளுக்குச் சிசுருஷை பண்ணினார் அத்திம்பேர். தினசரி என்னை அழைத்துப் போகக் கார் வந்தது. 'நாளைக்காகட்டும், நாளைக்காகட்டும்' என்று சொல்லிக் காரைத் திருப்பி அனுப்பினேன். எப்படித்தான் எனக்கு இவ்வளவு தைரியம் வந்ததோ!

கடைசியில் அத்திம்பேர் ரொம்ப சாது பேர்வழியாக மாறிவிட்டதாக எனக்குத் தோன்றியது. அவர் அனாவசியமாக என்னிடம் பேச்சுக் கொடுக்கவோ நான் இருந்த இடத்துக்கு வரவோ செய்யவில்லை.

நானாகவே ஒரு நாள், "அத்திம்பேர்! நாள் முழுதும் தூங்குவதிலும் ஊர் சுற்றுவதிலுமா பொழுதைக் கழிக்கிறீர்கள்? உருப்படியாக எதாவது செய்யக்கூடாதா?" என்று கேட்டு விட்டேன்.

அத்திம்பேர் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் தம் அறைக்குப் போய் ஒரு கட்டுக் காகிதங்கள், வாரப் பத்திரிகைகள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து என் முன்னால் போட்டார். ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தேன். எல்லாம் பல பத்திரிகைகளில் வெளியான கதைகளும் கட்டுரைகளுமாயிருந்தன. அவற்றில் சில நான் மிகவும் ரசித்தவை. அடுத்தபடியாக அவர் ஒரு கட்டுக் காகிதங்களை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார். அவை பத்திரிகாசிரியர்களிடமிருந்து வந்திருந்த பாராட்டுக் கடிதங்களும், 50 ரூபாய், 100 ரூபாய் என்று சன்மானம் அனுப்பியிருப்பதாக எழுதியிருந்த கடிதங்களுமாக இருந்தன.

"என் அத்திம்பேரே! எல்லோரும் உங்களைச் சோம்பேறி, மாமனார் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு சாப்பிடுகிறவன், காலு காசு சம்பாதிக்கத் துப்பில்லாதவன் என்றெல்லாம் திட்டும்படி வைத்துக் கொண்டீரே! இதையெல்லாம் அவர்களிடம் காண்பிப்பதற்கு என்ன?" என்றேன்.

"பிரேமா! அவர்களை நான் மூளையுள்ள மனிதர்களாகவே மதிக்கவில்லை. அவர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். ஆனால் நீயும் என்னைப் பற்றித் தப்பபிப்பிராயம் கொண்டிருப்பது எனக்கு வருத்தமாய் இருக்கிறது. உங்கள் அப்பா உன் அக்காவுக்குக் கொடுத்த காசில் ஒரு பைசாகூட நான் தொடவில்லை. கல்யாணமான புதிதில் என் கதைகள் எல்லாவற்றையும் திரட்டிப் புத்தகமாகப் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு இருந்தது. அதற்குப் போதிய பணம் என்னிடம் இல்லை. இதை அறிந்த லக்ஷ்மி என்னை நச்சரித்து பாங்கியிலிருந்து 1000 ரூபாய் எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னாள். அதற்குத்தான் உன் அண்ணன்கள் அவ்வளவு பிரமாதப்படுத்தி என்னை அவமானப் படுத்தினார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் மாமனார் சிபாரிசினால் கிடைத்த உத்தியோகத்தினால்தான் எனக்குச் சோறு கிடைக்கிறது என்பதை அவர்கள் ஞாபகப் படுத்தினார்கள். உன் அக்காவின் நகைகளை நான் ஒவ்வொன்றாகக் கரைப்பதாகப் பொய் வதந்தி பரப்பினார்கள். இவற்றையெல்லாம் என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. ஒரு நாள் ஆவேசம் வந்தவன்போல் பணம் அத்தனையும் எடுத்துக் கொண்டு, உன் அக்காவின் நகைகள் யாவையும் பிடுங்கிக் கொண்டு பம்பாய்க்குப் போய் அங்கே இருக்கும் ஒரு பாங்கியில் உன் அக்காவின் பேரிலேயே போட்டுவிட்டு வந்தேன். எனக்கோ வேலையும் இல்லை; என் அப்பா எனக்கு வேறு காசும் வைக்கவில்லை. ஆகவே, இந்தக் குடிசையில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். எழுத்துத் தொழிலை வெகு ஊக்கத்துடன் மேற்கொண்டேன். உன் அக்கா நிஜமாகவே என்னிடம் ரொம்ப அன்பு வைத்திருந்தாள். ஆனால் பிடிவாத குணமும் அசட்டுத்தனமும் எங்கள் இரண்டு பேர் வாழ்க்கையையும் கசப்பாக்கி விட்டன. என்னுடைய எளிய வாழ்க்கை உன் அக்காவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எடுத்ததற்கெல்லாம் என்னிடம் சண்டை போட்டாள். பாங்கியிலிருக்கும் பணத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு உல்லாசமாக இருக்கவேண்டும் என்றாள். அதற்கு நான் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே, ஒரு நாளாவது அவள் என்னை மன நிம்மதியுடன் இருக்க விடவில்லை; தஞ்சைக்குத் திரும்பிப் போய்ப் பட்டண வாசம் செய்ய வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். 'வரும்படி இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகட்டும், போவோம். சற்றுப் பொறுமையுடன் இரு!' என்று சொல்லிப் பார்த்தேன்; கேட்கவில்லை. இப்படியே அவள் பிடிவாதம் பிடித்துப் பிடித்துத் தன் உடம்பைத் தானே கெடுத்துக் கொண்டாள். உன் அக்கா உடம்பு சரியாகி எழுந்திருந்தால், அவள் இஷ்டப்படியே பட்டணத்தில் புதிய வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கலாம் என்று மனக்கோட்டை கட்டியிருந்தேன். ஆனால் பகவானுடைய எண்ணம் வேறுவிதமாக இருந்தது. எனக்கோ

வயது இன்னும் இருபத்தெட்டுகூட ஆகவில்லை. வாழ்க்கையில் அதற்குள் கசப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. மூன்று தாயில்லாக் குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு என் சிறிய தோள்களில் விழுந்து விட்டது" என்று உருக்கமுடன் சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

என் கண்களில் நீர் துளித்தது. ஐயோ! இத்தனை நல்லவரையா உலகம் மூர்க்கன், மூடன் என்றெல்லாம் புறக்கணித்தது! அக்கா தன் அசட்டுத்தனத்தினாலும் பிடிவாதத்தினாலும் ஒரு புருஷனின் வாழ்க்கையை இப்படி வெம்பாகப் பண்ணி விட்டாளே! அக்கா அத்திம்பேரைப் படுத்தினாளா, அல்லது அத்திம்பேர் அக்காளைப் படுத்தினாரா?

திடீரென்று ஒரு எண்ணம் பிறந்தது. நான் என் அக்கா பண்ணின தவறுக்குப் பரிகாரம் தேடக் கூடாது? அவர் வாழ்வை நான் ஏன் சந்தோஷகரமாக்கக் கூடாது? குழந்தைகளை அன்புடனும் ஜாக்கிரதையுடனும் வேறு யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்?

ஆனால் அத்திம்பேர் என்னை விரும்புவாரா?

4

அன்று சாயங்காலம் எங்கள் கார் வாசலில் வந்து நின்றது. என் பெரிய அண்ணா அவசர அவசரமாக உள்ளே வந்தான். அவன் என்னை எரித்து விடுபவன்போல் பார்த்து, "என்ன? ஊருக்குத் திரும்பி வருவதாக உனக்கு உத்தேசமே இல்லையா? இதையே உன் கிராந்தா வீடாக ஆக்கிக் கொள்ள எண்ணமோ? புறப்படு சீக்கிரம்!" என்றான்.

"குழந்தைக்கு உடம்பு கொஞ்சம் சரியாகட்டும், வந்து விடுகிறேன்" என்றேன்.

"எனக்காக நீ கஷ்டப்படாதே, அம்மா! போ!" என்று அத்திம்பேர் கண்ணீர் பெருகச் சொன்னார்.

"நான் என்ன வந்தாலும் அவரைக் கைவிடுவதில்லை!" என்று உள்ளூற திட சங்கல்பம் செய்து கொண்டேன்.

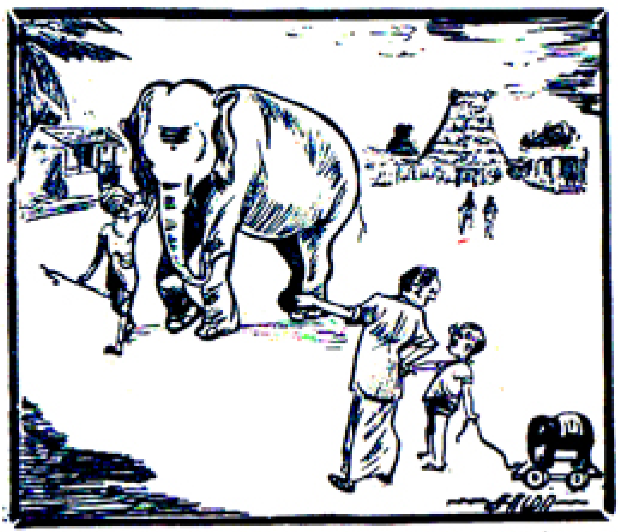
அப்புறம் என்ன? வீட்டில் உள்ளவர்களிடம் மெதுவாய் என் எண்ணத்தை வெளியிட்டேன். "ஒரு பெண்ணை ஏற்கெனவே பலி கொடுத்தாகி விட்டது. உன்னையும் அவனுக்குப் பலி கொடுக்க வேண்டுமா?" என்று ஒவ்வொருவரும் கத்தினார்கள்.

ஆனாலும் என் பிடிவாதம் அக்காவின் பிடிவாதத்தைக்கூடத் தோற்கடிக்கும்படியாக இருந்தது. ஆகவே, கடைசியில் அவர்கள் "உன்னைக் கல்யாணம் மட்டும் பண்ணிக் கொடுத்து விடுகிறோம். அப்புறம் உனக்கும் எங்களுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமுமில்லை!" என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

நானும் அப்பொழுதிருந்த நிலையில், "ரொம்பச் சரி" என்றேன். கடைசியில் என்ன? என் இஷ்டப்படியே எல்லாம் நடந்தது. கடவுளுடைய அநுக்கிரகம் எங்களுக்குப் பரிபூரணமாக இருந்தது. சீக்கிரமே ஹைதராபாத்தில் 700 ரூபாய் சம்பளத்தில் என் கணவருக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தது. நாங்கள் சந்தோஷமாகவும் சௌக்கியமாகவும் வாழ்ந்து வந்தோம். சம்ஸார சாகரத்தில் எங்கள் ஜீவியப் படகு அமைதியுடன் சஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தது.

என் அண்ணன்மார் முன்பு பரிகாசமாக, "உன் அக்காவின் புக்ககத்துக்கு நீயும் போய்விடு!" என்று சொன்னார் கள்லவா? அந்த வாக்கும் பலித்தது!

சக்கரம் இல்லை

சிறுவன்:—ஏன் அப்பா! என் யானைக்கு இருப்பது போல் அந்த யானைக்கு ஏன் காலில் சக்கரம் இல்லை?

சந்திர ஹாரம்

ஆசிரியர்: பிரேம்சந்த்

மொழிபெயர்ப்பு: ரா. வீழிநாதன்

வாசற்படி வரை வந்த ரமாநாத் மேலே அடி எடுத்து வைக்காமல் தயங்கி நின்று விடவே, தேவீதீனுக்கு அவன் கடைத் தெருவுக்கு வரப் பயப்படுகிறானோ என்ற சந்தேகம் உதித்தது. ஆகவே, அவன் எப்படியாவது தைரியமூட்டி ரமாநாத்தைக் கடைத் தெருவுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், "என் அப்பா, நின்று விட்டாய்? வரவில்லையா?" என்று கேட்டான்.

"இல்லை, நான் வந்து என்ன செய்யப் போகிறேன்? நீ மட்டும் போய் விட்டு வா!" என்றான் ரமாநாத்.

"ஏன்? பயமாயிருக்கிறதா, என்ன?"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் வருவதனால் என்ன பிரயோசனம்?"

"அப்படியானால் நான் மட்டும் போய் என்ன செய்வதாம்? நீயும் வந்தால் அல்லவா உனக்குப் பிடித்த துணியை எடுத்துக் கொள்ளலாம். புறப்படு, சொல்லுகிறேன். அப்படியே துணியை வாங்கித் தையற்காரனிடமும் கொடுத்துவிட்டு வருவோம்."

"இல்லை, நீ உனக்குப் பிடித்ததாக வாங்கி வா. நீ எது வாங்கி வந்தாலும் எனக்குச் சம்மதம்."

"எதற்காக இப்படிப் பயந்து சாகிறாய்? உன்னைப் போலீஸ் விழுங்கிவிடாது!"

"நான் அதற்காகப் பயப்படவில்லை, அப்பா! எனக்கு என்னவோ அங்கு வரப் பிடிக்கவில்லை."

"எதற்காக இப்படிப் புளுகுகிறாய்? உனக்குப் பயம் இல்லை என்றால் என்னோடு கடைத் தெருவுக்கு வா! உன்னை யாரும் ஒன்றும் செய்து விடாமல் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று தேவீதீன் எவ்வளவோ வருந்தி வருந்திக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். ரமாநாத் எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அவன் தனக்கு எவ்வளவுதான் பயம் இல்லை என்று சொன்னபோதிலும், வீட்டை விட்டு வெளிக் கிளம்பவே அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. 'போலீஸ்காரன் என்னைப் பிடித்து விட்டால், இந்தத் தேவீதீனால் என்ன செய்ய முடியும்? போலீஸ்காரன் காலில் விழுந்து வேண்டுமானால் கெஞ்சிப் பார்ப்பான். அவன் தேவீதீனுக்கு ரொம்ப ரொம்ப வேண்டியவனாகவே இருந்தாலும் கூட, இவனுடைய வார்த்தைக்குச் செவி சாய்ப்பான் என்பது என்ன நிச்சயம்? சர்க்கார் காரியத்தில் அவன் விட்டுக் கொடுப்பானா? கடைசியில் நான் அல்லவா கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டியவன்! அப்படிப் போலீஸின் கையில் நாம் மாட்டிக்கொண்டு விட்டால் பிறகு பிரயாகைக்குப் போவதற்குப் பதிலாகச் சிறைக் கம்பிகளை எண்ணவேண்டி வந்துவிடலாம். அதற்கு இதைவிட வீட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடப்பது எவ்வளவோ மேல்' என்று ரமாநாத்துக்குத் தோன்றிற்று. ஆகையால் வீட்டை விட்டு வரவே முடியாது என்று திட்டமாய் மறுத்து விட்டான். கடைசியில் தேவீதீன் வேறு வழியில்லாமல் தனியாகவே கடைத் தெருவுக்குப் புறப்பட்டான்.

தேவீதீன் ஒரு மணி நேரம் கழித்துத் திரும்பி வந்தபொழுது ரமாநாத் மொட்டை மாடியில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான்.

தேவநீதன் மாடிக்குச் சென்று, "மணி எத்தனை ஆகிறது, தெரியுமா? பன்னிரண்டு அடிக்கப் போகிறது. இன்றைக்கு நீ இன்னும் சமைக்கவே ஆரம்பிக்கவில்லையே! ஊருக்குப் போகப் போகிறேன் என்ற சந்தோஷத்தில் சாப்பாட்டைக்கூட மறந்து விட்டாயா, என்ன?" என்று கேட்டான்.

ரமாகாந் வெட்கிப் போய், "சமைத்தால் போயிற்று! அதற்கு எத்தனை நாழிகை யாகிவிடப்போகிறது?" என்றான்.

"இதோ பார், மாதிரித் துணிகள் வாங்கி வந்திருக்கிறேன். இவற்றில் எது பிடித்திருக்கிறது, சொல்லு. வாங்கி வருகிறேன்" என்று சொல்லியவாறே தேவநீதன் தான் கொண்டு வந்திருந்த பற்பல மாதிரித் துணிகளை எடுத்து ரமாகாந்தின் முன்னிலையில் போட்டான்.

ரமாகாந் மாதிரித் துணிகளைப் புரட்டிப் பார்த்தவாறே, "எல்லாம் விலை ரொம்ப ஜாஸ்தியா யிருக்கிறதே! ஏதாவது மலிவானதாகக் கொண்டுவரக் கூடாதா?" என்று கேட்டான்.

"மலிவான துணிகள் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் எல்லாம் அயல் நாட்டுத் துணிகள். அதனால்தான் கொண்டுவரவில்லை."

"அப்படியானால் நீ அயல்நாட்டுத் துணிகளை உடுத்துவதில்லையா?"

"இருபது வருஷ காலமாக அயல் நாட்டுத் துணிகளை நான் வாங்குவதில்லை. நம் நாட்டுத் துணிகள் வாங்குவதென்றால் காசு கொஞ்சம் கூடப் போட வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், நம் நாட்டுக் காசு நம் நாட்டிலேயே இருக்கிறதல்லவா! அதனால்தான் நான் அயல் நாட்டுத் துணிகளை வாங்குவதில்லை."

ரமாகாந் சிறிது வெட்கத்துடன், "நீ பெரிய தீவிரவாதியாக இருப்பாய்போலிருக்கிறதே!" என்றான்.

தேவநீதனின் முகத்தில் கலை பொருந்திய ஒளி வீசலாயிற்று. அவனுடைய உள்ளடங்கிய கண்கள் ஜொலித்தன. உடல் நரம்புகள் புடைத்தன. அவன் ஒரு தனிப் பெருமிதத்துடன், "எந்த நாட்டின் அன்னத்தையும் நீரையும் உட்கொண்டு நாம் உயிர் வாழ்கிறோமோ, அந்த நாட்டுக்காக நாம் இதுகூடச் செய்யவில்லை என்றால் நாம் உயிருடன் இருப்பதும் இல்லாமலிருப்பதும் ஒன்றுதான். இந்தச் சுதேசி இயக்கத்துக்காக, என் இரண்டு பிள்ளைகளைக்கூட நான் பலி கொடுத்திருக்கிறேன், அப்பா! அவர்களுடைய தேசக் கட்டைப் பற்றி உனக்கு எப்படிச் சொல்லுவது? இரண்டு பேரும் அயல் நாட்டுத் துணிக் கடை ஒன்றின் வாசலில் மறியல் செய்து கொண்டு நின்ற பொழுது யாருக்காவது துணி வாங்குவதற்கு உள்ளே போகத் தைரியம் ஏற்பட்டால்தானே? அவர்கள் துணி வாங்க வருபவர்களைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, கைகூப்பி வேண்டி, வெட்கித் திரும்பிப் போகும்படி செய்து விடுவார்கள். அதனால் கடைப் பக்கம் எவனுமே தலை காட்டுவதில்லை. இதைப் பார்த்ததும் கடைக்காரர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து போய்க் கமிஷனரிடம் முறையிட்டார்கள். அதைக் கேட்டதும் அவன் கோபாவேசத்துடன் மறியல் செய்பவர்களைக் கடைத் தெருவிலிருந்து வெளியேற்றுமாறு இருபது வெள்ளையர்களை ஏவி விட்டான். வெள்ளையர்கள் என்னுடைய மக்கள் இருவரையும் அங்கிருந்து உடனே போய்விடுமாறு சொன்னார்கள். ஆனால், இருவரும் அங்கிருந்து சிறிதும் அசைந்து கொடுக்கவே யில்லை. ஒரேயடியாகக் கூட்டம் கூடி விட்டது. வெள்ளையர்கள் அவர்கள் மீது குதிரையை ஏற்ற முயன்றனர். அப்பொழுதும் அவர்கள் சிலைபோல நின்றார்களே தவிர நகர்ந்து கொடுக்கவில்லை. கடைசியில் எதற்கும் தங்கள் ஜபம் சாயாமற் போய் விடவே அந்த வெள்ளையர்கள் என் மக்கள் இருவரையும் தடி கொண்டு அடிக்க ஆரம்பித்தனர். தடியடிக்கும்கூட அவர்கள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அடி தாளாமல் பெரியவன் சுருண்டு விழுந்துவிட்டான். உடனே சின்னவன் அந்த இடத்தில் போய் நின்று கொண்டான். அவர்கள் இரண்டு பேரும் தங்கள் தங்கள் தடியை எடுத்துக் கொண்டு சண்டைக்கென்று புறப்பட்டிருந்தால், அந்த இருபது வெள்ளையர்களையும் ஒரு கை பார்த்திருப்பார்கள். ஆனால், அவர்கள் காந்திமகான் சொன்ன சொல்லை வேதவாக்காகக் கொண்டு நடந்ததால் அப்படியெல்லாம் செய்ய முன்வரவில்லை. கடைசியில் அடிமேல் அடி விழுந்ததனால் சின்னவனும் மயங்கிக் கீழே விழுந்து விட்டான். இரண்டு பேரையும் ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். அன்று இரவே இருவரும் இறந்து விட்டார்கள். உன் மேல் ஆணை வைத்துச் சொல்லுகிறேன், 'இப்படிப்

பட்ட தியாகிகள் நமக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தார்களே!' என்ற கர்வத்தில், அந்தச் சமயம் நான் ஒரு சுற்றுப் பருத்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. என் கால்கள் தரையில் பாவவேயில்லை. 'மற்றப் பிள்ளைகளையும் பகவான் அகாலத்தில் பிடுங்கிக் கொள்ளாமல் என்னிடமே விட்டு வைத்திருந்தால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களையும் தேச சேவைக்காக அனுப்பி வைக்கலாமே!' என்ற ஆசை தான் அந்தச் சமயத்தில் என் மனத்தில் எழுந்தது. அவர்களுடைய சவ ஊர்வலத்தின் பொழுது ஜனக் கூட்டம் லட்சத்துக்கு மேலிருக்கும். கங்கைக்கரையில் கொண்டு போய்ப் பிள்ளைகளுக்குக் கொள்ளி வைத்து விட்டு, நான் நேரே கடைத் தெருவுக்குப் போய், பிள்ளைகள் மறியல் செய்த அதே இடத்தில் நின்று கொண்டேன். துணிக் கடைப் பக்கம் ஈ காக்கைகூடத் தலைகாட்டவில்லை. எட்டு நாட்கள் — வள்ளிசாக எட்டு நாட்கள் —நான் அந்த இடத்தை விட்டு நகரவில்லை. விடியற்காலை நேரத்தில் குளித்து விட்டு வருவதற்காக மாத்திரம் அரை மணி—ஒரு மணி நேரம் நான் அங்கே யிருந்திருக்க மாட்டேனே, என்னவோ! மற்ற நேரங்களில் எல்லாம் அங்கேயேதான் பழியாய்க் கிடப்பேன். ஒன்பதாவது நாள் கடைக்காரர்கள் எல்லாரும் அயல் நாட்டுத் துணிகளை வரவழைப்பதில்லை என்று பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்த பிறகுதான், நான் மறியலை நிறுத்தினேன்" என்று சொன்னான்.

ரமாநாத் மிக்க வியப்புடன், "நீதான் உண்மையில் தேசபக்தன். உன்னைப் போலவும், உன் பிள்ளைகளைப் போலவும் உண்மையான தேசபக்தர்களை நான் கண்டதேயில்லை. உன்னைக் காணக் கொடுத்து வைத்தது, நான் செய்த பெரும் பாக்கியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்" என்று புகழ்ந்தான்.

ரமாநாத்தின் புகழுரையைத் தேவீதின் அவ்வளவாகக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. தனக்கு எழுந்த அதே தியாக உணர்ச்சியின் வேகத்தில் அவன், "பெரிய மனிதர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்களே, அவர்களால் ஒரு காரியமும் உருப்படியாகச் செய்ய முடியாது. அவர்களுக்கு நன்றாக அழத் தெரியும்; பெண்களைப்போல நீலிக் கண்ணீர் வடிக்கத் தெரியும். நான் எத்தனையோ பெரிய

"இதோ பார். மாதிரித் துணிகள் வாங்கிவந்திருக்கிறேன்......"

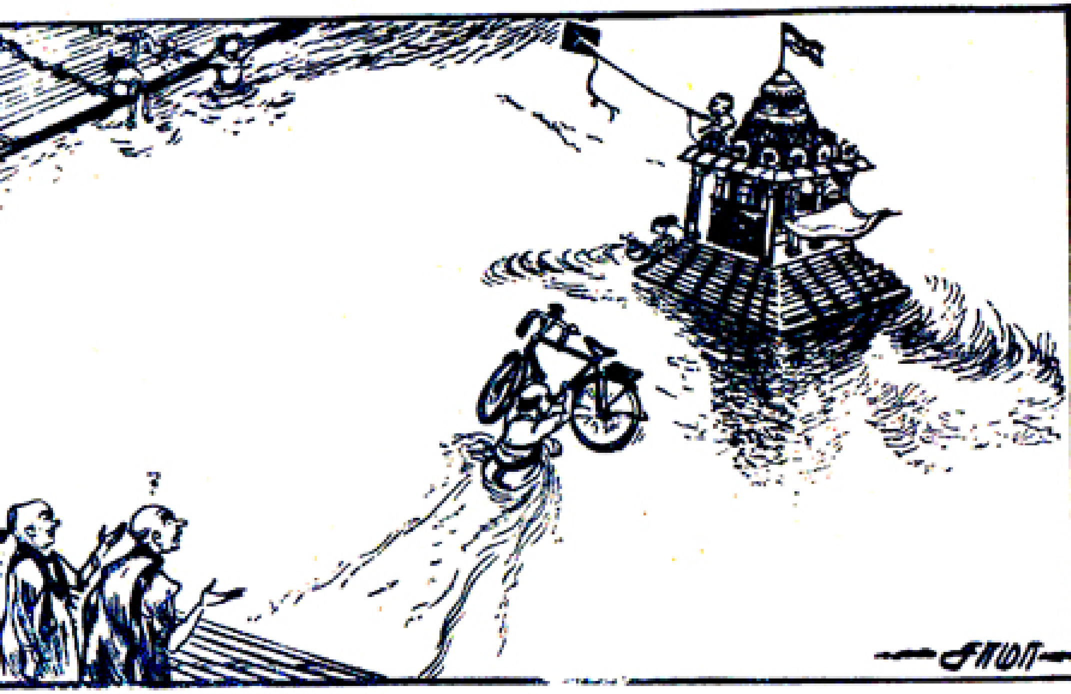
பெரிய தேசபக்தர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். மேனாட்டுச் சாராயம் இல்லாமல் ஒரு நிமிஷம்கூட அவர்களால் இருக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய வீடுகளில் எங்கே பார்த்தாலும் அயல் நாட்டுச் சாமான்கள்தான் நிறைந்து கிடக்கும். வெளிப் பகட்டுக்காக மாத்திரம் நம் நாட்டுச் சாமான்களில் சிலவற்றை வாங்கி வைத்திருப்பார்களே யொழிய, மற்றப்படித் தங்கள் சொந்த உபயோகத்துக்கு அயல் நாட்டுச் சாமான்கள் தான் வாங்குவார்கள். இந்தத் தேச பக்தர்களில் சின்னவர் பெரியவர் எல்லோருக்குமே, 'தான் மாத்திரம் சுக போகங்களையும் சிற்றின்பங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாக வாழ வேண்டும். மற்றவர்கள் எப்படிப் போனால் நமக்கு என்ன?' என்பதுதான் அந்தரங்க எண்ணம். ஒரு சமயம் இங்கே ஒரு மாபெரும் பொதுக் கூட்டம் நடந்தது. பிரசங்க மேடையில் நின்றுகொண்டு ஒரு பிரசங்கி வாயில் வந்தபடியெல்லாம் வீரகர்ஜனை புரிந்தார். அவர் பேசி முடித்து விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்ததும் நான் போய், "சுவாமி, சுயராஜ்யத்தைப் பற்றி இவ்வளவு அமர்க்களமாகப் பேசினீர்களே! உண்மையை ஒளிக்காமல் சொல்லுங்கள், உங்களுடைய மனக்கண் முன்பு சுயராஜ்யத்தின் உருவம் எப்படிக் காட்சி அளிக்கிறது? நல்ல கொழுத்த சம்பளம் வாங்கலாம். இங்கிலீஷ்காரனைப் போல ஆனந்தமாகப் பங்களாவில் வாழலாம். மசூரி, சிம்லா முதலிய இடங்களுக்குப் போய் ஆனந்தமாகக் காற்று வாங்கலாம். காரில் ஆனந்தமாகப் பவனி வரலாம். சுற்றத்தார்களுக்கு நல்ல நல்ல வேலைகள் வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்றெல்லாம்தானே உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது? இந்தச் சுயராஜ்யம் கிடைப்பதனால் தேசத்துக்கு என்ன நலன் ஏற்படப் போகிறது? சொல்லுங்களேன், பார்க்கலாம்' என்று கேட்டேன். ஆசாமி பதில் சொல்ல வகையறியாமல் 'திரு திரு' வென்று விழித்தார். நான் விடவில்லை. 'நீங்கள் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து தரம் ஆனந்தமாகச் சாப்பிட வேண்டும். ஏழை எளியவர்களான குடியானவர்கள் வயிற்றில் ஈரத் துணியைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க வேண்டும். இது தானே நாம் இத்தனை நாட்களாகக் காணும் சுயராஜ்யத்தின் பகற்கனவு? ஏழைகள் எப்படிப் போனால் உங்களுக்கு என்ன? சர்க்கார் ஏழைகளின் ரத்தத்தை உறிஞ்சி உங்களுக்கு வாய்க்கரிசி போட்டால் சரி, வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்து விடுவீர்கள். சுயராஜ்யம் கிடைப்பதற்கு முன்பே உங்கள் சுய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளப் பார்க்கும் நீங்கள், சுயராஜ்யம் கிடைத்த பிறகு ஏழை மக்களைக் குழி தோண்டியே புதைத்து விடுவீர்கள்' என்றேன். ஆசாமி அப்படியே அயர்ந்து விட்டார். அவருக்குப் பதில் பேசத் தோன்றினால்தானே?'' என்றான்.

தேசத் தலைவர்கள் மீது தேவீதீன் சாட்டும் இந்தக் குற்றச் சாட்டை ரமாநாத் ஒத்துக் கொள்ளவே தயாராயில்லை. அவனும் படித்தவர்களின் கும்பலில் ஒருவன்தானே! ஒத்துக்கொள்ள அவனுக்கு எப்படி மனம் வரும்? ஆகவே அவன், "படித்தவர்கள் குடியானவர்களுடைய கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைக் கவனிப்பதே யில்லை யென்று நீ சொல்லுவதை நான் ஒருநாளும் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். அவர்களிலும் எத்தனையோ பேர் விவசாயத்தைக் கொண்டு வாழ்பவர்கள்தானே? 'நாம் கஷ்டப்படுவதனால் குடியானவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும்' என்பது தெரிந்தால் அவர்கள் சிறிதும் தயங்க மாட்டார்கள். 'நாம் குறைத்துச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டால் மிகுதியாகும் தொகை குடியானவர்களின் க்ஷேமத்துக்காகச் செலவிடப்படும்' என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டால், அவர்கள் தங்கள் சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளப் பின்வாங்கவே மாட்டார்கள். ஆனால் அன்னியன் அதை அடித்துக் கொண்டு போவதைக் காட்டிலும் நாமே ஏன் அடையக் கூடாது என்று எண்ணுகிறார்களே யொழிய வேறொன்றும் இல்லை" என்றான்.

"அப்படியானால் சுயராஜ்யம் கிடைத்த பிறகு இப்படி ஐயாயிரம் — ஆறாயிரம் சம்பளம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒழிந்து விடுவார்களா? வக்கீல்களுடைய சண்டைகள் ஒழியுமா? போலீஸ்காரர்களின் அட்டூழியங்களும் லஞ்சமும் அறவே நின்று விடுமா?'' என்று தேவீதீன் கேள்விக்கு மேல் கேள்விகளை அடுக்கினான்.

இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டதும் ரமாநாத் அரண்டு விட்டான். இதுவரை அவன் இதைப்பற்றியெல்லாம் சிந்தனை செய்தவனே அல்ல. ஆனால், நல்ல வேளையாக அவனுக்கு உடனே பதில் தோன்றி விட்டது. "அப்புறம் எந்தக் காரியமும் பொதுஜன அபிப்பிராயப்படித் தான் நடக்கும். பொது மக்கள் ஆபீஸர்களின் சம்பளத்தைக் குறைத்தாக வேண்

வீடு கிடைத்தது!

ஒருவர் :—என்ன ஸார் இது! இந்த மனிதர் சைக்கிள் தெப்பம் விடுகிறாரா, என்ன?

மற்றொருவர் :—இல்லை ஸார், இல்லை! நீராழி மண்டபத்துக்குக் குடி வந்து விட்டாரோ, இல்லையோ! ஆபீஸிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகிறார்!

ஓம் என்று சொல்லிவிட்டால், ஆபீஸர்களின் சம்பளம் தானாகக் குறைந்துவிடும். கிராமப் புனருத்தாரண கைங்கரியத்துக்குப் பொது மக்கள் கேட்கும் மான்யம் அளிக்கப்படும். எதற்கும் சாவி பொது மக்களின் கையில்தான் இருக்கும். அவர்கள் சொற்படிதான் சகல அலுவல்களும் நடக்கும்" என்று அவன் ஒரு போடு போட்டான்.

தேவிநின் புன்முறுவலுடன், "உனக்கும் இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் நன்றாகத் தெரிகிறதே! நான் நினைத்ததையே நீயும் சொல்லி விட்டாயே! கடவுள் புண்ணியத்திலே நான் இன்னும் கொஞ்சகாலம் உயிருடன் இருக்க வேண்டும். முதன் முதலில் இந்த மோட்டுச் சாமான்கள் மீதெல்லாம் வரியை இரட்டிப்பாக்கிவிட வேண்டும். மோட்டார்களுக்கு நாலு மடங்கு வரி விதிக்க வேண்டும் என்று நான் யோசனை செய்வேன். அதிருக்கட்டும், நேரமாகிறது. நீ உன் சமையல் வேலையைப் பார். சாயந்திரம் தையற் கடைக்குப் போகலாம். நானும் சாப்பிடப் போகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுத் தேவிநின் கீழே இறங்கிச் சென்றான்.

சாயந்திரம் கையெழுத்து மறையும் நேரம் தேவிநின் மாடிக்கு வந்து, "வா, அப்பா! இருட்டி விட்டது. கடைத்தெருவுக்குப் போய் வருவோம்" என்று அழைத்தான்.

ரமாநாத் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் கன்னத்தில் கை வைத்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான். தேவிநின் கூப்பிட்டதும் அவன், "இல்லை அப்பா, நான் ஊருக்குப் போகப் போவதில்லை" என்றான்.

தேவிநின் ஆச்சரியத்துடன், "ஏன்? என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டான்.

ரமாநாத்தின் கண்களில் நீர் ததும்பியது. "நான் செய்திருக்கும் காரியத்துக்கு, ஊராரின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது? அப்பொழுதே நான் எங்கேயாவது போய்த் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டாவது செத்திருக்க வேண்டும்!" என்றான்.

இதைக் கூறியதும் அவனுக்குத் தன்னையும் மீறி அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. அவனுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இவ்வளவு நாட்களாக மூர்ச்சை யுற்று அழுந்திக் கிடந்த வேதனை, தேவியினுடைய அன்பு என்னும் குளிர்ந்த நீர் பட்டதும் நினைவு பெற்று விழித்து எழுந்து விட்டது. அந்த வேதனைதான் சமரநாத்தை அப்படித் தன்னையும் மறந்து அழும்படி செய்து விட்டது.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

யாருக்குப் பரிசு?

வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர் ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணி சுமாருக்கு சமரநாத் வாசக சாலையிலிருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது வழியில் சில வாலிபர்கள் நின்று கொண்டு சதுரங்க ஆட்டம் சம்பந்தமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சமரநாத் சற்று நேரம் நின்று அவர்களுடைய பேச்சைக் கவனித்தான். தினசரிப் பத்திரிகை யொன்றில் ஒரு சதுரங்கப் படம் வெளிவந்திருக்கிறது என்றும், அதற்குச் சரியான விடை கண்டு பிடித்துச் சொல்லுவோருக்கு ஐம்பது ரூபாய் வெகுமதி யளிக்கப்படும் என்றும், பெரிய பெரிய ஆட்டக்காரர்கள் கூட அதற்கு விடை கண்டு பிடிக்க முடியாமல் விழிக்கிறார்கள் என்றும் அவர்களுடைய பேச்சிலிருந்து தெரிய வந்தது. அந்தப் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு, கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்பு வாசகசாலையில் பலர் ஒரே பத்திரிகையை வட்டமிட்டுக் கொண்டு நின்றதும், சிலர் அதைப் பார்த்து ஏதோ குறித்துக் கொண்டு போனதும் சமரநாத்துக்கு நினைவு வந்தது.

சமரநாத்துக்கு அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த வாலிபர்களில் யாரையுமே தெரியாது. இருந்தாலும், அவன் அந்தச் சதுரங்கப் படத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவாவினால் உந்தித் தள்ளப்பட்டு, அவ் வாலிபர்களின் அருகே சென்று, “அந்தப் படம் உங்கள் யாரிடத்திலாவது இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான்.

கம்பளிக்குள் தன்னைச் சுருட்டி மடக்கிக்கொண்டு நிற்கும் சமரநாத்தைத் திரும்பிப் பார்த்த வாலிபர்கள் அவனை ஒரு அசடன் என்றே எண்ணினர். ஆகையால் ஒரு வாலிபன் அவனைப் பார்த்து மிகவும் ஏளனமாக, “இருக்கிறது; ஆனால் நீ பார்த்து என்ன செய்துவிடப் போகிறாய்? ஆனானப்பட்ட பெரிய பெரிய கைகளால் கூட அதற்கு விடை கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. கண்டைக் காய்க்குச் சமானமான உன்னால் என்ன புரட்டிவிட முடியப் போகிறது?” என்றான்.

பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த இன்னொரு வாலிபன், “உன்னை யார் இதெல்லாம் கேட்டார்கள்? காட்டச் சொன்னால் காட்டுவதை விட்டுவிட்டு, மேலே மேலே ஏதோ பேசிக் கொண்டே போகிறாயே! இவருடைய மூளைக்குச் சரியான விடை எட்டிவிட்டால் நீ ‘வேண்டாம்’ என்று சொல்லி விடுவாயோ? நீங்கள் பாருங்கள், ஸார்!” என்றான்.

அவனுடைய பேச்சில் சிறிதும் கண்ணியம் தொனிக்கவேயில்லை; பரிகாசம்தான் தொனித்தது. அவன் பேசிய தோரணையைப் பார்த்தால், ‘நீ வேண்டுமானால் பார். பார்ப்பதைப் பற்றி எங்களுக்கு ஒரு ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஆனால் உன் பாட்டனுக்குப் பாட்டன் வந்தால்கூட சரியான விடை கண்டு பிடிக்க முடியாது” என்ற அர்த்தம்தான் தொனித்தது.

பிறகு, அந்த வாலிபர்கள் சமரநாத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிந்த பக்கத்துக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்று அந்தப் படத்தைக் காட்டினார்கள். அதைப் பார்த்ததுமே, சமரநாதனுக்கு முன்பே அதை எங்கேயோ பார்த்திருப்பது போலப் பட்டது. ஆனால் ‘எங்கே பார்த்திருக்கிறோம்’ என்ற நினைவு தான் வரவில்லை. ஆகவே, அதை ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளுவதற்காக அவன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

“என் சார், விடை கண்டு பிடித்து விட்டீர்களா?” என்று ஒரு வாலிபன் ஏகத்தாளமாகக் கேட்டான்.

“என்ன அப்பா! அதற்குள் அவசரப் படுகிறாயே! அவர் யோசனை செய்வதற்குக் கூடச் சிறிது அவகாசம் கொடுக்க மாட்

டாய் போலிருக்கிறதே! சற்றுப் பொறு, அப்பா!" என்றான் இன்னொருவன்.

"எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் அவர் தாராளமாக யோசிக்கட்டும், அப்பா! முதலில் இரண்டொரு ஆட்டத்துக்கு வழி சொல்லட்டுமே. பார்ப்போம்" என்றான் மூன்றாமவன்.

அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கத் தாளாமல் ராமநாத் எரிச்சலுடன், "கண்டு பிடித்து விடுவேன் என்று நான் உங்களிடம் பெருமை அடித்துக்கொள்ள வில்லையே! எதற்காக இப்படிக் கிண்டல் செய்கிறீர்கள்? ஒரு தடவை இந்த மாதிரிப் படத்துக்கு நான் விடை கண்டு பிடித்திருக்கிறேன். இதற்கும் கண்டு பிடித்து விடலாமோ என்று எண்ணுகிறேன். யாரிடத்திலாவது காகிதமும் பென்சிலும் இருந்தால் சற்றுக் கொடுங்களேன். இதற்கு ஒரு காப்பி எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றான்.

அந்த வாலிபர்களின் அவநம்பிக்கை சிறிது சிறிதாகக் குறைய ஆரம்பித்தது. ராமநாத்துக்கு அவர்கள் காகிதமும் பென்சிலும் கொடுத்தனர். அவன் ஒரு விநாடியில் அதற்கு ஒரு காப்பி எடுத்துக்கொண்டான். பிறகு வாலிபர்களுக்கு வந்தனம் செலுத்தி விட்டுப் புறப்பட்டான். ஆனால் இரண்டடி எடுத்து வைப்பதற்குள்ளேயே நினைவு வந்து, வாலிபர்கள் பக்கம் திரும்பி, "ஆமாம், இதன் விடையை யாருக்கு அனுப்பவேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

"பிரஜாமித்திரன் ஆசிரியருக்கு" என்று ஒரு வாலிபன் பதில் அளித்தான்.

ராமநாத் வீட்டை அடைந்ததும், அந்தப் படத்திலேயே தன் மூளையைச் செலவிடலானான். ஆனால் காய்களை எப்படி நகர்த்தி ஆடவேண்டும் என்பதைப் பற்றி யோசிப்பதற்குப் பதிலாக 'இந்தப் படத்தை இதற்கு முன் எங்கே பார்த்திருக்கிறோம்' என்ற விஷயத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவதில் அவன் தன் மூளையைச் செலவிட்டான். 'அது நினைவுக்கு வந்து விட்டால் விடையும் தானாகவே நினைவுக்கு வந்துவிடும்' என்பது அவனுடைய அபிப்பிராயம். சிற்சில சமயம் மூளையும் மற்றப் பிராணிகளைப் போல, காரியத்தில் கருத்தைச் செலுத்தாமல் வெறு சாக்குப் போக்குகள் தேட ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஏதாவது சாக்குப் போக்குகள் கிடைத்து விட்டால் முக்கிய விஷயத்தை மறந்து அதிலேயே ஈடுபட்டு விடுவது மூளையின் சுபாவமல்லவா? (தொடரும்)

காலக்ஷேபம்

வரவேற்பு!

"ஏன் ஸார், நீங்கள் வசூல் செய்கிற வேலை பார்க்கிறீர்களே! உங்களை வீட்டுக்கு வீடு விரும்புகிறவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்களே! நீங்கள் வருவதை வெறுப்பார்களே!"

"நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள், போங்கள்! நான் போகிற இடங்களில் எல்லாம் 'இன்னொரு தடவை வாருங்கள்' என்று எவ்வளவு வருந்தி வருந்திச் சொல்லுகிறார்கள்!

★

அப்படியா!

டாக்டர்:—அன்று வந்தாரே, அந்தச் செட்டியார் என்னிடம் இரண்டு வேளை மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டார். அப்புறம் அவர் வரவேயில்லை.

நண்பர்:— அப்படியா? கஷ்டப்படாமல் போய்விட்டாராக்கும்!

★

நல்ல காரணம்

"என்ன, நீங்கள் இப்பொழுதெல்லாம் 'கிளப்'ப் பக்கமே வருகிறதில்லையே?"

"ஆமாம், என் குடையை அங்கே வைத்து விட்டு வந்துவிட்டேன்!"

"அப்படியென்றால் அங்கே போகாமல் இருப்பானேன்?"

"நான் அங்கேயிருந்து எடுத்து வந்த குடை இன்னும் நல்லதாயிருந்து விட்டது!"

★

அப்பொழுது இல்லை!

ஒருவர் (ஹோட்டல் மானேஜரைப் பார்த்துக் கோபத்துடன்):—என்ன ஐயா இது! காப்பி கொண்டு வருவதற்கு ஒரு சர்வர் இரண்டு மணி நேரம் எடுத்துக் கொண்டால் என்ன செய்வது?

மானேஜர்:—யார் அந்த சர்வர்? அவன் தலை நரைத்திருந்ததோ!

ஒருவர் (அலுப்புடன்):—நான் முதலில் அவனைப் பார்த்தபோது அவன் தலை நரைத்திருக்கவில்லை!

★

சரிதான்!

கிட்டு அன்றைக்குத்தான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் விட்டு வந்தான்.

தாயார்:—கண்ணு, இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலே உபாத்தியாயர் என்னடா சொல்லிக் கொடுத்தார்?

பையன்:—இன்னிக்கு ஒன்றும் சொல்லித் தரவில்லை, அம்மா! அதனாலே நாளைக்கும் போகணும்போலே யிருக்கு!

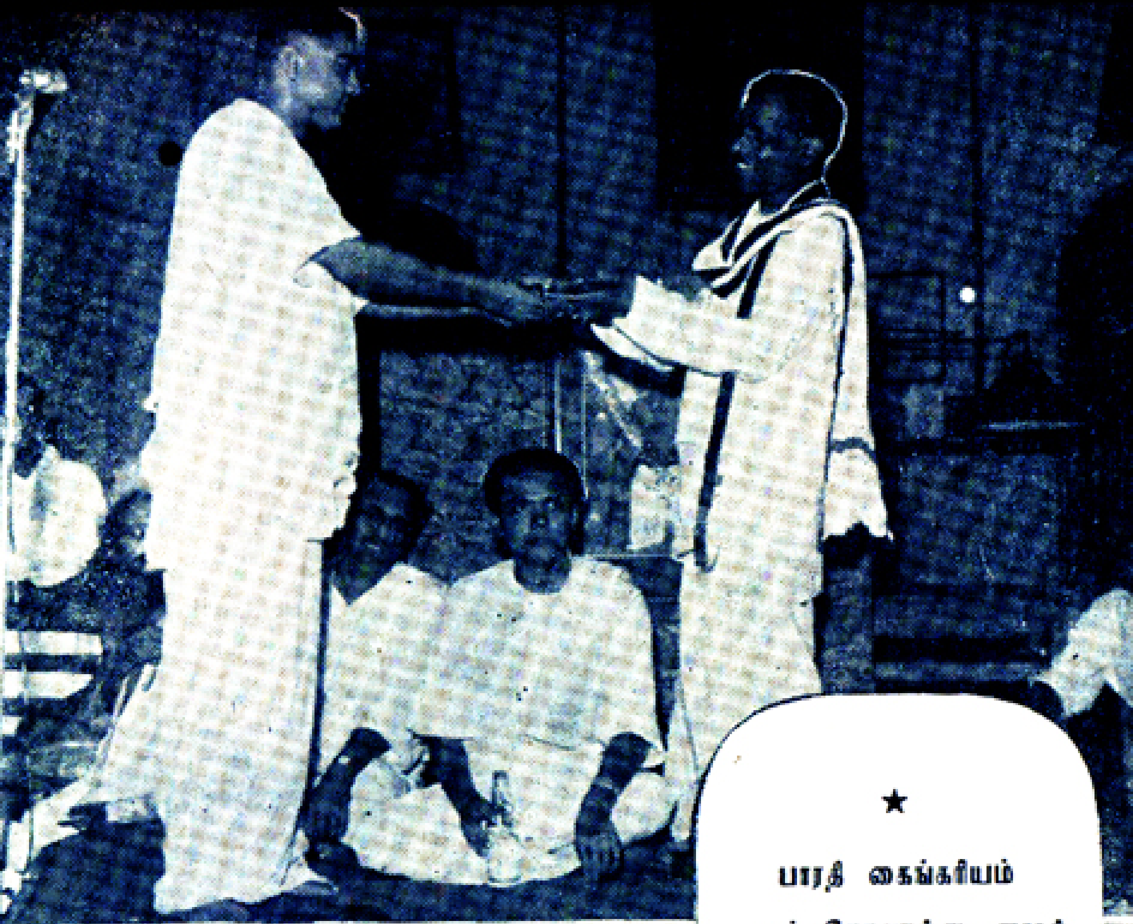
★

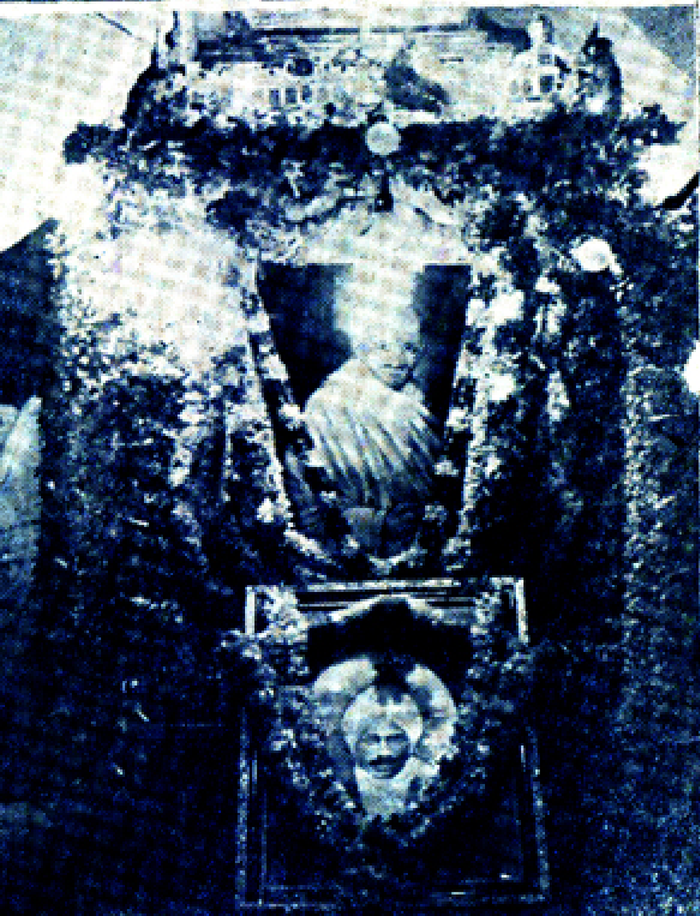
ரொம்ப சரி!

புருஷன்:—என் தங்கை மீனாக்ஷியின் ஆம்படையான் இவ்வளவு பித்துக்குளி என்பது அவன் கல்யாணத்துக்கு அப்புறந்தான் எனக்குத் தெரிந்தது.

மனைவி:—ஏன், எனக்கு அப்போதே தெரியும். அவன் உங்கள் தங்கையைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வந்தானே, அதிலிருந்தே நான் ஊகித்துக்கொண்டு விட்டேன்!

டயர்களின் மேலிருக்கும்
சிவப்பு வளையமே
INDIA
Super
CYCLE
TYRE
நல்ல டயர்
என்பதின் அறிகுறி
INDIA SUPER

★

பாரதி கைங்கரியம்

கும்பகோணத்து எழுத்தாளர் நண்பர்கள் பாரதி மண்டப கைங்கரியத்திற்காக ரூ. 1351 சேர்த்து அக்டோபர் 8உ. மாலை கல்கி ஆசிரியரிடம் கொடுத்தார்கள். டவுன் ஹாலில் பாரதி பக்தர்களும் தமிழன்பர்களும் நிறைந்திருந்தார்கள்.

★

இரவு பதிநோரு மணிக்கு ஐயம்பேட்டை நண்பர்கள் கல்கி ஆசிரியரை வழி மறித்து நிறுத்திப் பண முடிப்பு அளித்தார்கள். வைபவம் நடந்த இடத்தில் இம்மாதிரி அற்புத அலங்காரக் காட்சி ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

★

தர்மமே ஜயம்

காபன்

இரவு மணி பத்துக்கு மேலாகி விட்டது. கடைத்தெருப் பக்கம் ஒருவிதமான இரைச்சலோ பரபரப்போ இல்லை; ஜன நடமாட்டமும் இல்லை; வீதிகளில் இருள் கவிந்து இருந்தது.

'தர்மமே ஜயம்' என்று விலாசமிட்ட மளிகைக் கடை மட்டும் திறந்திருந்தது. அதன் முதலாளி தர்மப்பெருமாள் செட்டியார் அன்றைய வரவுசெலவுக் கணக்குகளை முடித்து ரூபாய்களை எண்ணும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. எல்லாக் கடைகளையும் அடைத்த பின் தம்முடைய கடையை மாத்திரம் ஒரு மணி நேரமாவது திறந்து வைத்திருப்பதுதான் செட்டியாருடைய வழக்கம்.

செட்டியார் கடையை மூடப் போகும் சமயத்தில் யாரோ ஒருவர் அங்கு வந்தார். அவருக்கு வயது முப்பது இருக்கும். சேட் மாதிரி உடை தரித்திருந்தார். அவர் செட்டியாரைப் பார்த்து, "நமஸ்காரம், செட்டியார்வாள்! உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று இரண்டு மூன்று தடவை முயற்சி செய்தேன், முடியவில்லை. நல்லவேளை, இப்போதாவது உங்களைப் பார்க்க முடிந்ததே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்த ஒரு பெஞ்சியில் உட்கார்ந்தார்.

செட்டியார் தம்முடைய முகத்தில் ஒரு புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு, "வாருங்கள், வாருங்கள்! வெற்றிலை போடுங்கள்......" என்று தம் அருகில் இருந்த வெற்றிலைத் தட்டை அவர் பக்கம் நீட்டிக்கொண்டு, "ஊரிலே எல்லோரும் சௌக்கியம்தானே! பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு. இந்த ரயிலிலேதானே வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

வந்தவர் ஆச்சரியத்துடன் செட்டியாருடைய முகத்தைப் பார்த்து, "என்னை இதற்குமுன் நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் செட்டியாருக்குச் சிரிப்பு தாங்க முடியாமல் வந்துவிட்டது. "நன்றாய்க் கேட்டீர்கள்!...... ஹி ஹி ஹி ......ரொம்ப நன்றாய்க் கேட்டீர்கள்!......ஞாபகமில்லையா?...நான் என்ன, இன்றைக்கா நேற்று வியாபாரம் செய்கிறேன்? மூன்று தலைமுறையாகத் தராசைக் கையிலே பிடித்த வம்சம்...... தெரிகிறதா?" என்று தொந்தி குலுங்கச் சிரித்தார் செட்டியார்.

சாதுரியமாய்ப் பேசி கேட்ட விஷயத்தை மழுப்பி விடுவது செட்டியாருடைய வியாபாரத் தந்திரங்களில் ஒன்று.

புதிதாக வந்த அந்த சேட்ஜி செட்டியாரைப் பார்த்து, "நீங்கள் என்னைப் பார்த்திருக்கலாம். உங்கள் ஊர் மிட்டாய்க் கடை கஜேந்திர லாலா இருக்கிறார் அல்லவா, அவருக்கு நான் ஷட்டகர். தூத்துக்குடியிலே இருக்கிறேன் நான்......" என்று இன்னும் மேலே ஏதோ சொல்லப் போனார்.

அதற்குள் செட்டியார் அவருடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார். அந்த அதிர்வேட்டுச் சிரிப்பிலே அந்த மளிகையிலுள்ள எழு சுடர் விளக்குகளும், தராசுகளும், எண்ணெய் டின்களும், வரிசை வரிசையாய் அடுக்கியிருந்த மாவு மூட்டைகளும் அதிர்ச்சியடைந்து குலுங்குவது போலிருந்தது. கிட்டையிலிருந்து பேரேட்டிலே கணக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தபடியே தூங்கிவிட்ட கணக்குப் பிள்ளை தனகோடிகூட திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான்.

"உங்களை எனக்கு ரொம்ப நன்றாகத் தெரியும். அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். இப்போது நீங்கள் எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியும். அதைச் சொல்லட்டுமா? கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது!" என்றார் செட்டியார்.

ஒரு கணம் சேட் திகிலடைந்தவர் போல் காணப்பட்டார். பிறகு அவர் சமாளித்துக் கொண்டு, "சொல்லுங்கள், பார்ப்போம்!" என்றார்.

"நீங்கள் இந்த ராத்திரி வேளையிலே வேறு எதற்கு இவ்வளவு தூரம் வரப்போகிறீர்கள்? சர்க்கரைக்காகத்தான் வருவீர்கள்!" என்றார் செட்டியார்.

"ஜோஸ்யம்கூடத் தெரியுமோ உங்களுக்கு?......அப்புறம்?" என்றார் சேட்.

"இந்த 'தர்மமே ஜயம்' விலாசம் இருக்கிறதே, இது எப்பேர்ப்பட்டது என்பது ஊர் உலகமெல்லாம் தெரியும். 'கோட்டா'ப்படி ஒழுங்காக 'டாண்'ணு எல்லாருக்கும் அரை அரை வீசை கொடுப்பதுதான் எங்கள் வழக்கம். ஒரொருத்தனைப்போல கறுப்பு மார்க்கெட்டிலோ வெள்ளை மார்க்கெட்டிலோ ஒதுக்குவதற்கு இந்த மளிகையிலே இடமில்லே. 'விருதாப் பயல்கள்' 'நாசக பிடிக்கத் தாம் கெட்ட கழுதைகள்' அல்லவா அப்படி ஆசைப்பட்டு ஒதுக்கி வைப்பார்கள்? என்னடா தனகோடி, ஏதாவது இருக்கா ஐயாவுக்கு?...ரொம்ப வேண்டியவான்டா, பெரிய மனுஷன்!" என்று செட்டியார் ஆரம்பித்தார்.

"யாருன்னு என்ன? மருந்துக்குக் கூடக் கிடையாது. அடுத்த கோட்டா வந்துதான் ஆகவேண்டும். அதுவும் கூப்பன்காரன்களுக்குத்தான்!" என்ற பதில் தனகோடியிடமிருந்து வந்தது.

உடனே செட்டியார் சேட்டைப் பார்த்து, "பார்த்தீர்களா! 'தர்மமே ஜயம்' என்ற இந்த மளிகையில் ச எறும்பு கூட சத்தியம்தான் பேசும்......டேய்! பலகையைப் போடு; நேரமாய் விட்டது!" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் சேட்ஜி கொஞ்சம் சிரித்துக் கொண்டே, "உங்கள் ஜோஸ்யம் கொஞ்சம் குறி தவறி விட்டது. நான் சர்க்கரைக்காக வரவில்லே. உங்கள் புண்ணியத்திலே எனக்கு 'அலாட்' செய்திருக்கும் 'கோட்டா'வே அதிகம். வேறொரு விஷயமாய் வந்தேன். என்னிடம் கைவசமிருக்கும் ஒரு சாக்கு தங்களுக்குத் தேவையாயிருக்குமா என்ற விஷயமாய்த்தான் வந்தேன். வெளியே தெரிந்தால் அடி பிடி வந்துவிடும். உங்களுக்குச் சிமெண்டு தேவையா?"

கடைசி இரண்டு வாக்கியங்களை மிகவும் மெல்லிய குரலில் செட்டியார் காதுகளில் மட்டும் விழும்படி சேட் சொன்னார்.

"கொஞ்ச காலமாக நான் மிட்டாய் தொழிலை விட்டுவிட்டேன். 'சைட் பிஸினெஸ்' ஒன்று ஆரம்பித்திருக்கிறேன். என் நண்பர்கள் 'காண்ட்ராக்ட்' எடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனுசரணையின் பேரில் சிமெண்ட் மூட்டைகள் ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. கண்ட்ரோலிலே மூட்டை மூன்று ரூபாய். கறுப்பு மார்க்கட்டிலே மூட்டை முப்பது நாற்பது ரூபாய்க்குக்கூட கிடைக்கிறதில்லே. தங்களுக்குத் தேவையானால் சொல்லுங்கள். இன்றைக்கு ஆர்டர் கொடுத்தால் பத்தாயிரம் மூட்டை வரை கொடுக்கலாம். இரண்டு நாள் போனால் 'ஸ்டாக்' தீர்ந்துவிடும்!"

"ஜோஸ்யம்கூடத் தெரியுமோ உங்களுக்கு!"

"சிமெண்டா! பத்தாயிரம் மூட்டையா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே செட்டியார் ஒரு கண நேரம் ஸ்தம்பித்து நின்றார்.

"இந்தக் காலத்திலே வெகு ஜாக்கிரதையாய் நடந்து கொள்ள வேண்டும். 'சட்டி சுட்டது, கை விட்டது' என்று இருக்க வேண்டும். அதிகாரிகள் தொந்தரவு சகிக்கக் கூடியது அல்ல—ஐயோ, தெய்வமே! போதும், போதும்! எனக்கு 'அலாட்' பண்ணியிருந்தானே சர்க்கரை, அதை நான் மிட்டாய்த் தொழிலை நிறுத்தியதும் 'ஏனடா வாங்கவில்லை?' என்றான். நான் அதற்கு ஒரு யுக்தி செய்தேன். அந்தச் சர்க்கரை மூட்டைகளை வாங்கிக் கள்ள மார்க்கெட்டிலே விற்றுவிட்டேன். ஒரு மூட்டை கண்ட்ரோலிலே முப்பத்தாறு ரூபாய். வெளியிலே நூற்றைம்பது இருநூறு என்று விற்கிறது!"

"ஆ, நூற்றைம்பதா! இங்கே அதிகப் படியாகப் பத்து ரூபாய்தானே அழுகிறார்கள்!......அது போகட்டும், நம்மிடம் கொஞ்சம் சர்க்கரை ஸ்டாக் இருக்கிறது. நம்முடைய சரக்கல்ல, வேறு ஆளுடையது. அதைத் தள்ளிவிட வேண்டும்" என்றார் செட்டியார்.

"மற்றவர்கள் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசாதீர்கள். உங்கள் சொந்தச் சரக்கென்றால் பேசுங்கள். வேண்டிய லாபம் வைத்து எடுத்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் நம்முடைய ஆள். பிறத்தியாரைப் பற்றி என் கவலை?"

செட்டியார் திகைப்பும் ஏமாற்றமும் கலந்த முகத்துடன், "அடுத்த ஆள் என்றால் அன்னியர் அல்ல; நம்முடைய சரக்கு மாதிரித்தான். நம்முடையதேதான் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்!" என்றார்.

"முதலாளி, நீங்கள் பழைய காலத்து மனிதராக அல்லவா இருக்கிறீர்கள்? அடுத்தவனுக்கு ஏன் இத்தனை கஷ்டப் படுகிறீர்கள்? உங்கள் சரக்கானால் மூட்டை நூற்றிருபத்தைந்து என்று இன்றைக்கே எடுத்துக் கொள்கிறேன். எத்தனை மூட்டைகள் இருக்கும்? ரூபாய்க்குப் பதிலாக சிமெண்டாகவே வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். எத்தனை ஆயிரம் வேண்டும்? இரவிலேயே லாரிகளில் அனுப்பி விடுகிறேன்."

"என்னிடம் ஐந்நூறு மூட்டைகள் சர்க்கரை இருக்கிறது. ஆனால், விலையைத் தாறுமாறாகக் குறைக்கிறீர்களே! இருநூறு ரூபாயாகப் போட்டுக் கொண்டாலும் பாதகமில்லை!" என்றார் செட்டியார்.

"சரி, ரூபாயைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. நீங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். 'கோடௌன்' வெகு இரகசியமான இடத்தில் இருக்கவேண்டும். போலீஸ்காரன் கண்ணிலே அகப்பட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. நாளை இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இதே இடத்துக்கு நமது லாரிகள் வந்து நிற்கும். ஒவ்வொரு லாரியின் மேலும் சிமெண்ட் மூட்டைகளை அடுக்கி, மேலே மட்டும் கரி மூட்டைகள் போட்டிருப்பேன். வழியில் யாராவது சோதித்தால் 'கரி மூட்டை' என்று சொல்லிவிடலாமல்லவா? லாரியில் நான் வருவேன். நீங்கள் ஒன்றும் பேசாமல் எதிர்கொள்ள வேண்டும். ஹாரன் சத்தம் கூடக் கேட்கக் கூடாது. நேராக உங்கள் 'கோடௌ'னுக்குப் போய் சிமெண்ட் மூட்டைகளை இறக்கிவிட்டு மளமளவென்று சர்க்கரை மூட்டைகளை ஏற்ற வேண்டும். உடனே பளிச்சென்று லாரி புறப்பட்டு விட வேண்டும்......நேரமாகிறது. வருகிறேன், ஜாக்கிரதை!" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார் சேட்.

செட்டியாருக்கு உண்டான ஆனந்தம் கொஞ்சநஞ்சம் அல்ல.

மறுநாள் இரவு செட்டியார் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக ஏழு மணிக்கே கடையைச் சாத்தி விட்டார். இரவு மணி பத்தடித்தது......பதினொன்றாயிற்று, பதினொன்றரையும் கழிந்து விட்டது. தீபாலங்காரங்களும் ஜன சமுத்திரமாய் லக்ஷ்மீகரம் ததும்பிக் கொண்டிருந்த கடை வீதி, இருள் நிறைந்து ஆள் நடமாட்டமற்று ஸ்மசானத்தின் நிச்சப்தத்துடன் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. இந்தச் சமயத்தில் வெகு தூரத்தில் 'விர்ர்' என்ற சத்தம் கேட்டது. ஆம், லாரி வரும் சத்தந்தான்! தெரு மூலையில் அது பூதம்போல் திரும்பி வந்தது. ஆம், அது சேட்டின் லாரியாய்த் தானிருக்க வேண்டும். தர்மப் பெருமான் செட்டியார் தம்மை யாரும் அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி பலத்த முண்டாசு கட்டிக் கொண்டு கடையின் முகப்புப் பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருந்தவர், பரபரப்புடன் எழுந்து வெளியே வந்தார்.

லாரி அந்த இடத்துக்கு வந்ததும் 'டக்' கென்று நின்றது.

"என்ன செட்டியார்வாள்! தயார் தானே?" என்று கேட்டுக் கொண்டே சேட் லாரியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தார்.

"உஸ்......தயவு செய்து மெதுவாகப் பேசுங்கள்!" என்றார் செட்டியார், அவருடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு.

"சாக்கைப் பார்த்தீர்களா? மூட்டைகளை இங்கேயே இறக்கச் சொல்லட்டுமா? ஏன் இப்படி மிரளுகிறீர்கள்?" என்றார் சேட்.

இருவரும் லாரியின் முன்பு, விளக்குகளின் பிரகாசத்தில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

"சேட்ஜீ, இங்கே இறக்க வேண்டாம். வாருங்கள், 'கோடௌனு'க்குப் போய் விடலாம். சாவி தயாராயிருக்கிறது. லாரியில் ஏறிக்கொள்வோமா?" என்றார் செட்டியார்.

இருவரும் லாரியில் ஏறிக் கொண்டார்கள். "நேராகப் போகட்டும். சத்திரம் வரும். அங்கே இடது பக்கம் திரும்ப வேண்டும். பிறகு பழைய மடம் வரும். அதன் முன்னால் லாரியை நிறுத்த வேண்டும்" என்றார் செட்டியார்.

செட்டியாருடைய அச்சத்தைக் கண்ட சேட், "என்னுங்க செட்டியார்வாள், உங்களுக்கு இத்தனை கோழைத்தனம் ஆகாது. பெரிய வியாபாரம் செய்கிறீர்களே, இப்படிப் பயப்படலாமா? துணிந்து அடித்தால் துக்கமில்லை. இல்லையா? ஹி...ஹி...... என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்றார்.

"அப்படி அல்ல; ஒரு பழமொழியைக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள் அல்லவா? அயலூரானுக்குத் தண்ணீருக்குப் பயம்; உள்ளூரானுக்குப் பேய்க்குப் பயம்!"

"ஓகோ, சரிதான்! போலீஸ் என்றால் பேயாக நினைத்துப் பயப்படுகிறீர்கள் போலிருக்கிறது. அதற்கென்ன, செட்டியார்வாள்! ரூபாயை அள்ளி இறைக்க வேண்டும். கட்டுக் கட்டாக நோட்டுக்களை வெளியேற்ற வேண்டும். ஆயிரம் செலவழித்தால் லக்ஷக் கணக்கில் பெட்டிக்குள்ளே வந்து குவியுமே!"

அதற்குள், 'தட தட'வென்ற சத்தத்துடனும் 'கிரீச் கிரீச்' சென்ற இரைச்சல்களுடனும் ஓடிக்கொண்டிருந்த லாரி, பழைய மடத்துக்கு எதிராக வந்து நின்றது.

செட்டியார் முதலில் இறங்கினார். சேட் அவருக்குப் பின்னால் இறங்கினார். டிரைவரும் "லாரி உள்ளே போகுமா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே பின்னால் இறங்கினார்.

பழைய மடம் பாழடைந்ததாய்க் காணப்பட்டது. அங்கு பல்லியோ பூனையோ நடந்து யுகாந்திரக் கணக்கில் ஆகியிருக்கும் போல இருந்தது.

பழுவான பூட்டைத் திறந்து, டார்ச் லைட்டை இடையிடையே அடித்துக் கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தார் செட்டியார். பிராகாரத்துப் பக்கம் போய், படிக்கட்டுகளில் இறங்கி, தோட்டத்துப் பக்கம் சென்றார். அங்கே பூட்டியிருந்த ஓர் அறையைத் திறந்தார். ஆள் அரவமற்ற அந்த அறைக்குள் எலிகளும் பெருச்சாளிகளும் குதித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்தன. மனதைக் குமட்டக் கூடிய பலவிதமான வாசனைகள் வந்து கொண்டிருந்தன. தேங்காய் எண்ணெயின் வாசனை; மண்ணெண்ணெயின் வாசனை; பருப்பு மூட்டைகள் மக்கிப் போனதால் வரும் வாசனை; கசிகின்ற கருப்பட்டியின் வாசனை...... அப்பப்பா!

சேட் அதையெல்லாம் பார்த்தார். அவருக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகி விட்டது. அவர் செட்டியாரைப் பார்த்து, "நீங்களும் பரவாயில்லை, செட்டியார்வாள்! நான் நினைத்ததற்கு மேலாகவே ஸ்டாக் வைத்திருக்கிறீர்களே!" என்றார்.

இதற்குள், ஆள் நடமாடுவது போலும் ஏதோ பேசிக் கொள்வது போலும் வீதியிலிருந்து அரவம் வந்தது. அதைக் கேட்டதும் செட்டியாரும் சேட்டும் சற்றுத் திடுக்கிட்டனர்.

"இருங்கள் செட்டியாரே, இதோ வந்து விடுகிறேன். எதிலும் முன் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு, சேட் தோட்டத்துப் பக்கமாகப் போனார்.

அவ்வளவுதான்; விசில் சத்தம் காதைப் பிளந்தது. அதைத் தொடர்ந்து திமு திமுவென்று பலர் ஓடி வரும் சத்தமும் கேட்டது. டார்ச் குறுக்கும் நெடுக்குமாய்ப் பிரகாசத்தை வீசிற்று.

என்ன ஆச்சரியம்! அடுத்த க்ஷணமே எங்கும் சிவப்பு மயமான போலீஸ் தொப்பிகள்!

செட்டியார் திகைத்துப் போய்க் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தார். எதிரே நின்ற சேட்டைக் காணவில்லை. அவருக்குப் பதிலாகப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் ஆனந்தம் 'ஹஹ்ஹஹ்ஹா' என்று சிரித்துக்கொண்டு அங்கே நின்றார்!

Policy
WORLD WIDE POLICY
NO. 558
4 As
வருஷக்கணக்கில் டிவிடெண்டு
(இலாபம்) கொடுக்கக் கூடியது.
தங்க முனை சேமிப்பு
ஏனென்றால் மென்ட்மோர் ஆடோப்ளோ பேனா இந்தியாவின் சீதோஷ்ண நிலையைத் தாங்கக்கூடிய பொருள்களால் விசேஷமாக செய்யப்பட்டது. ட்ராப் - பில்லிங், லிவர், ஸெட்ட் - பில்லிங் முதலிய மாடல்களில் கிடைக்கிறது. அதனுடைய கெட்டியான நிப் 14 காரட் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டது. ஆஸ்மி இருடியத்தில் தோய்க்கப்பட்ட முனையோடுகூடியது. ஒவ்வொரு பேனா குழலின்மேலும் நிப்பின்மேலும் மென்ட்மோர் என்ற பெயர் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று கவனித்துப்பாருங்கள். உங்கள் ஆயுள்கால சேவையின் அஷ்யூரன்ஸ்.
மென்ட்மோர் ஆடோப்ளோ.
இங்கிலாந்தில் செய்யப்பட்டது.
ரூ.15/-
MENTMORE
Auto-Flow
FOUNTAIN PEN
வர்த்தக விசாரணைகளுக்கு உரிமைபெற்ற முழு விநியோகஸ்தர்கள்:-
முல்லர் அன்டு பிப்ஸ் (இந்தியா) லிட். தபால்பெட்டி நெ. 773, பம்பாய்.

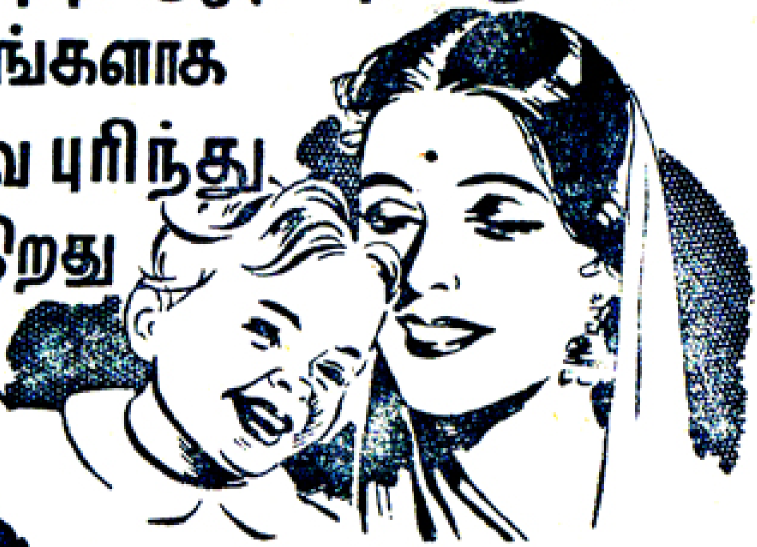

பொன் விழாவின் உதயம்
பண்டிட் டி. கோபாலாச்சார்லுவின்
ஜீவாம்ருதம்
வியாதியினும் அவதிப்படும் மனித சமூகத்துக்கு சேவை புரிவதில் ஐம்பதாவது வருஷம் ஆரம்பமாகின்றது. என்றும் போல் இன்றும் ஜீவாம்ருதம் வியாதிக்குப் பின் குணம் பெறுவோர், பலஹீனர் அனைவருக்கும் உகந்த அருமையான டானிக்காக விளங்குகிறது.
ஆயுர்வேதாஸ்ரமம் லிட்
மதராஸ் 17

நீங்கள் கவனிக்க வேண்டியது!
குணம் நிறைந்த
கோகுல் கூந்தல்
தைலம்
கூந்தலுக்கு சிறந்த மணமும் மிருந்த வனப்பும் நிறைந்த வளர்ச்சியும் தருகிறது ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அதையே உபயோகிப்பதன் உண்மையும் அதுவே
REGISTERED TRADE MARK
கோகுல் டிரேட் மார்க் கவனித்து வாங்குங்கள்
டி.எஸ்.ஆர். & கோ
கும்பகோணம்
மதராஸ் ஏஜண்டு:
புஷ்பவனம் ஸ்டோர்ஸ்
பைக்ராப்ட்ஸ் ரோடு.
திருவல்லிக்கேணி :: மதராஸ்
கோவை, நீலகிரி ஜில்லாக்கள் & பாலக்காடுக்கு ஏஜண்டு:
B. பாலபட்டாபி,
வைசியாள் தெரு. கோயமுத்தூர்

சற்று கவனியுங்கள் உங்களிடம் "பார்கோ"
சுருட்டுகள்
எப்பொழுதும் நீங்கள் சுருட்டு வாங்கும் பொழுது சற்று கவனித்து "பார்கோ" சுருட்டை வாங்குங்கள். எப்பொழுதும் நீங்கள் சுருட்டு உபயோகிக்கும் பொழுது, சற்று கவனித்து "பார்கோ" சுருட்டை உபயோகியுங்கள்.
முதன் முதலாக எங்கும் ஒரே விலை, குணத்துடன் விற்கப்படுபவை "பார்கோ" சுருட்டுகள்தான்.
நீங்கள் வாங்கும் அல்லது உபயோகிக்கும் சுருட்டில் இந்த மார்க் இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்.
PARCO
இந்தியன் டுபாக்கோ கம்பெனி லிட்.,
(மானேஜிங் ஏஜண்ட்ஸ்: பார்த்தா கம்பெனி)
தபால் பெட்டி, 159. . . . . மதராஸ்.
FAS.ITC-1.

எல்லா கெமிஸ்டுகளிடமும் கிடைக்கும்.
'ZEPHROL'—
ஜெப்ரால்
எம். அண்டு பி. இருமல் ஸிரப்
குழந்தைகளுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் தேவையானது.
மே அண்டு பேக்கர்
MAY & BAKER

நோயுற்ற குழந்தைகளுக்குப் பல வருடங்களாக சேவை புரிந்து வருகிறது

ஜம்மியின் லிவர்க்யூர் பல்லாண்டுகளாக செய்து வரும் சேவையால் ஆயிரக்கணக்கான விலையற்ற சிற்றுயிர்கள் ஈரல் குலைக்கட்டி வியாதிகளிலிருந்து காப்பாற்றி மனித சமூகத்திற்கு விசேஷ நன்மை புரிந்துவருகிறது.

டாக்டர்கள் இவ்வியாதியை போக்க ஆரம்ப நிலை, கட்டி முதிர்ந்த நிலைக்குத்தகுந்தவாறு 'சிம்பிள்' அல்லது 'காம்ப்பிளிகேட்டட்' லிவர்க்யூர் மருந்துகளை சிபார்சு செய்து இவ்வியாதியை குணப்படுத்துகிறார்கள்.

ஜம்மியின் சிம்பிள் லிவர்க்யூர் சிறிய அளவில் கொடுத்துவர, வியாதி வராமல் தடுக்கவும், பசி. ஜீரண சக்திவிருத்தி செய்யவும் மலச்சிக்கல்களைப் போக்கி ஈரல், குலைகளை சரியானபடி வேலைசெய்கிறது.

முன்னால் ஈரல் குலைக்கட்டி நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் தாய்மார்கள் திரும்பவும் கர்ப்பம் தரிக்கும் பொழுது ஜம்மியின் டானிக்கை உபயோகப்படுத்துவது நல்லது. பிறக்கப்போகும் குழந்தையின் ஈரல், குலைகள் தாய் மூலமாய் ஏற்படுகிறது என்ற ஆயுர்வேத சித்தாந்தத்தை அனுசரித்து இந்த டானிக் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜம்மியின் லிவர்க்யூர்

எங்கும் கிடைக்கும்.

ஜம்மி வெங்கடரமணய்யா அன் ஸன்ஸ்

மைலாபூர், மதராஸ். (போன் நெ. 8139)

தெப்பகுளம், திருச்சினப்பள்ளி, பெரிய தெரு கும்பகோணம், பெங்களூர், பம்பாய் 4, (போன் நெ. 41593) மற்றும்: கல்கத்தா, லக்னோ, etc.

ADARTS J. 234 TAMIL

Edited, Printed and Published by R. Krishnamurthy at the "Kalki" Press 116-119, Sladens Garden, Poonamalle High Road, Kilpauk Madras.

கல்கி

KALKI அக்டோபர் 26, 1947 4 அணா

BABY GRIPE
குழந்தைகளுக்கு உண்டாகும் வாயு வயிற்றுப் பொருமல், வயிற்று வலி, அஜீரணம், மாந்தம், பல் முளைக்கும் போது ஏற்படும் வயிற்றுப் போக்கு முதலிய சகல வியாதிகளையும் போக்கி நல்ல ஆரோக்கியத்தையும் தரும் சிறந்த நிவாரணம்.
பேபி கிரைப்
மிகச் சிறந்த ரத்த சுத்தி மருந்து
இது சரீரத்தில் உஷ்ணம் அதிகரித்து அதனால் ஏற்படும் ரோகங்களை குணப்படுத்தி, சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியத்தை கொடுக்கும். ரத்தத்தை சுத்தி செய்து ரத்த விருத்தியையும் உண்டாக்கும்
IODISAL The best BLOOD PURIFIER
அயோடிசால்
மூலப்புரு, சேத்துப் புண், சிரங்கு, வேனல் கட்டி, தீப்பட்ட புண், கரப்பான் முதலியவைகளுக்குக் கைகண்ட — மருந்து —
FOR RING WORM ETC.
SOUTH INDIAN Mfg. Co.
ஸைபால்
எல்லாக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்
தயாரிப்பவர்கள்:
தி சௌத் இந்தியன் மானுபாக்சரிங் கம்பெனி
மதுரை

REGD. No. M. 4392

License No. 18
Licensed to post without prepayment

